

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาถึงความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิค เพื่อความเข้าใจของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์ วิทยาลัยเทคนิคฉะเชิงเทรา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการที่เปิดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) และระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) ในคณะบริหารธุรกิจและคณะช่างอุตสาหกรรมโดยจะ มุ่งศึกษาเฉพาะความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อความเข้าใจของนักศึกษา ช่างอุตสาหกรรม

ดังนั้นในการศึกษาครั้งนี้ ได้ศึกษาเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สำหรับใช้เป็น แนวทางในการวิเคราะห์ศึกษาดังนี้

1. เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน
 - 1.1 ความหมายของการอ่าน
 - 1.2 การอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ
 - 1.3 การอ่านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม
 - 1.4 การอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
 - 1.5 ความสำคัญของการอ่าน
 - 1.6 ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.7 องค์ประกอบและความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.8 ความสามารถในการอ่าน
 - 1.9 ระดับของความเข้าใจในการอ่าน
 - 1.10 ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
 - 1.11 การวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน
2. เอกสารเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
 - 2.1 ความเป็นมาของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
 - 2.2 ความหมายของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
 - 2.3 ประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารเกี่ยวกับการอ่าน

ความหมายของการอ่าน

การอ่านถือได้ว่าเป็นกิจกรรมที่สำคัญในการดำเนินชีวิตจริงของมนุษย์ เพราะการอ่านเป็นการเปิดรับข่าวสาร รับความรู้ ภูมิปัญญาทั้งที่เป็นเรื่องราวในท้องถิ่นและสากล ความเคลื่อนไหวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน ความเป็นไปในธุรกิจและการปฏิบัติงาน ตลอดจนติดตามความก้าวหน้าและทิศทางที่โลกจะก้าวไป (สุริทอง ศรีสะอาด, 2546) และสำหรับในเรื่องความหมายของการอ่าน นั้นนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ดังนี้

บอนด์ และทิงเคอร์ (Bond & Tinker, 1957) กล่าวว่า ความสามารถในการอ่านขึ้นอยู่กับพื้นฐานดังนี้

1. การเข้าใจความหมายของคำ (Word Meaning) การเข้าใจความหมายของคำเป็นทักษะพื้นฐานของการอ่าน ถ้าหากนักศึกษารู้ความหมายของคำไม่เพียงพอ นักศึกษาจะไม่เข้าใจประโยค อนุเจต และไม่สามารถเข้าใจความหมายของคำหรืออ่านได้
2. หน่วยความคิด (Thought Units) นักศึกษาจะเข้าใจความหมายของประโยคได้ เมื่อนักศึกษาสามารถอ่านเป็นหน่วยความคิด คือ รู้จักการอ่านเป็นกลุ่มคำ การอ่านทีละคำทำให้ไม่เข้าใจความหมาย
3. การเข้าใจประโยค (Sentence Comprehension) นอกจากนักศึกษจะต้องเข้าใจความหมายเป็นรายคำ เป็นหน่วยความคิดแล้ว นักศึกษาจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ของคำของหน่วยความคิดในประโยค นักศึกษาที่ไม่สามารถมองเห็นความสัมพันธ์ของคำในประโยคจะอ่านไม่เข้าใจ
4. การเข้าใจอนุเจต (Paragraph Comprehension) นักศึกษาจะเข้าใจอนุเจตได้ก็ต่อเมื่อนักศึกษามองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างประโยคอนุเจต การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคก่อนข้างยาก แต่ถ้านักศึกษาคาดความสามารถทางด้านนี้ นักศึกษาจะไม่เข้าใจ เนื้อเรื่องที่อ่านได้
5. การเข้าใจหน่วยที่ใหญ่ขึ้น (Comprehension of Larger Units) นักศึกษาจะเข้าใจเรื่องราวที่ยาวขึ้นได้ก็ต่อเมื่อนักศึกษาสามารถจำลำดับของเรื่องที่อ่านได้ มองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างอนุเจตกับอนุเจต

ฟรีส (Fries, 1963) นักภาษาศาสตร์ ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นการตอบสนองสัญลักษณ์ทางภาษาซึ่งเป็นตัวแทนของภาษาพูด และหัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมายของคำ ซึ่งสอดคล้องกับลาโด (Lado, 1964) นักภาษาศาสตร์อีกท่านหนึ่งที่ได้ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นทักษะในการถอดความ การวิเคราะห์คำ ความหมายของคำ ความเข้าใจเนื้อเรื่องตามที่ปรากฏ การตีความ และการให้ข้อคิดเห็น

กู๊ดแมน (Goodman, 1970) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เพราะผู้อ่านพยายามสร้างความหมายขึ้นจากตัวอักษร การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องคิดอยู่ตลอดเวลาผู้อ่านต้องอาศัยการสังเกตสิ่งต่าง ๆ ที่ปรากฏในข้อความ เพื่อใช้เป็นเครื่องช่วยในการใช้ความหมายที่เหมาะสมที่สุดจากข้อความนั้น

แฮริส (Harris, 1970) ให้ความเห็นว่า การอ่านเป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย การแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ข่าวสาร ความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนลงบนกระดาษ ผู้อ่านพยายามอ่านเอาความจากข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้ ความสามารถในการเข้าใจและรู้ความหมายนั้นขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน ซึ่งสอดคล้องกับ ชอร์ (Shaw, 1973) ที่กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการสื่อความหมายของความคิดเห็น อารมณ์ และความรู้สึกต่าง ๆ ในขณะที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดความคิดและอารมณ์ไปยังผู้อ่าน ผู้อ่านจะต้องใช้ความสามารถของตนเพื่อถอดข้อความและตัวอักษรออกมาเป็นความหมาย

เมดลีย์ (Medley, 1977) กล่าวว่า การอ่านเข้าใจความจะต้องเกี่ยวกับความสามารถในการจำ ความสามารถที่จะเชื่อมโยงตัวอักษรหรือกลุ่มคำเข้ากับเสียง จำความหมายของคำแต่ละคำ ผสมผสานกับข้อสังเกตทางไวยากรณ์และความหมายเข้าด้วยกัน เชื่อมโยงสิ่งดังกล่าวเข้ากับความรู้สึกทั่ว ๆ ไปและความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ของผู้อ่าน

เกรย์ (Gray, 1984) สรุปว่า กระบวนการอ่านประกอบด้วยทักษะสำคัญหลายประการ ดังนี้

1. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน
2. การรู้จักคำ ผู้อ่านจะอ่านได้เข้าใจก็ต่อเมื่อมีความสามารถในการอ่านตัวอักษรและเข้าใจความหมายตรงกับผู้เขียน โดยเฉพาะสำนวนต่าง ๆ การเข้าใจความหมายของคำ และสำนวนเป็นทักษะเบื้องต้นของการอ่านทุกประเภท
3. การมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบความคิดของผู้เขียน เป็นการประเมินความคิดของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่าน และผลของการประเมินจะเป็นการเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้
4. ทักษะในการผสมผสานความคิดใหม่กับความคิดเดิมจากเรื่องที่อ่าน หมายถึงการรวมความคิดที่ได้รับจากเรื่องที่อ่านกับประสบการณ์เดิม

แลพฟ์ และฟลัด (Lapp & Flood, 1986) กล่าวว่า การอ่านแบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับแรกเป็นกระบวนการแปรหัสจากอักษรเป็นเสียง และระดับที่สองเป็นกระบวนการรับความหมายจากตัวอักษรหรือเรียกว่า การอ่านเพื่อความเข้าใจ แต่ทั้งนี้ก็เป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การที่ผู้อ่านจะเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนเขียน ผู้อ่านต้องรับรู้ แปลความ ตีความ ตั้งสมมติฐาน และประเมินสิ่งที่ได้อ่าน กระบวนการดังกล่าวจะมีอัตราความเร็วแตกต่างกันออกไป

ขึ้นอยู่กับความคุ้นเคยของผู้อ่านกับเนื้อหาของสิ่งที่ได้อ่าน และจุดประสงค์ในการอ่านของผู้อ่านด้วย

แอบบอท (Abbot, 1981) มีความเห็นว่า การอ่าน หมายถึง การตีความหมายของคำศัพท์ จากข้อความในบริบทโดยผู้อ่านอาจจะใช้วิธีการอนุมานความหมายของศัพท์จาก โครงสร้างของคำ หรือจากศัพท์ที่มีความหมายเหมือนหรือตรงข้ามกัน หรือการใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านเอง

วอลเลซ (Wallace, 2000) กล่าวว่า การอ่าน คือ การตีความข้อความที่อ่าน ซึ่งบทความที่อ่านนั้นเป็นเหมือนตัวแทนผู้เขียนที่กำลังสื่อสารกับผู้อ่าน และพฤติกรรมการอ่านของแต่ละคน จะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์ในการอ่านเป็นสำคัญ

เอสเคย์ (Eskey, 2002) ให้ความหมายของการอ่านไว้ 3 ประการ คือ

1. การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์ จิตวิทยาที่ใช้เพื่อหาข้อมูลจากข้อความที่อ่านโดยใช้กระบวนการอ่านที่เป็นขั้นตอน คือกวาดสายตาไปตามอักษรแล้วจะใช้สมองในการแปรตัวอักษร กลุ่มคำ เหล่านั้นออกมาเป็นความหมาย
2. การอ่านเป็นแบบฝึกทางวัฒนธรรมสังคม ผู้อ่านจะเรียนรู้วัฒนธรรมของตนเอง และวัฒนธรรมอื่น ๆ โดยผ่านการอ่าน
3. การอ่านเป็นพฤติกรรมส่วนบุคคล ผู้อ่านมีพฤติกรรมการอ่านรวมถึงทัศนคติด้านการอ่านที่แตกต่างกัน

บันลือ พฤษะวัน (2532) ได้ให้ความหมายของ การอ่านว่า การอ่านเป็นการสื่อความหมายที่จะถ่ายทอดความคิดความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน ผู้อ่านต้องเข้าใจความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน โดยอ่านแล้วประเมินสิ่งที่อ่าน

กัลยาณี นันทะศรี (2542) กล่าวว่า การอ่านเป็นคำพูดที่ถูกบันทึกเก็บไว้ เมื่อเราพูด เราต้องใช้คำศัพท์เพื่อสื่อความคิดของเราและในเวลาเดียวกันเราจะต้องรับรู้ด้วยว่าจะต้องเรียงคำพูดนั้นอย่างไร จึงจะได้รับผลตามความมุ่งหมาย

ผกาศรี เข็นบุตร (2542) ที่กล่าวว่า การอ่าน เป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ เป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มประสบการณ์ที่ไม่อาจจะพบได้ในชีวิตจริง

ปรีชา ทิชนพงษ์ (2542) ที่ได้สรุปความหมายของการอ่านไว้ว่า หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิดและนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม

ลักขณา ชินวงศ์ (2542) ได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านในทำนองเดียวกันว่าเป็นกระบวนการที่มีองค์ประกอบ 3 นั่นคือ ความคิดเห็นของผู้เขียน ตัวหนังสือที่ผู้เขียนเขียนและความคิดของผู้อ่าน ซึ่งหมายถึงว่า การอ่านมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด อันสืบเนื่อง

ไปถึงความเข้าใจของผู้อ่านในที่สุด

บัญชา อึ้งสกุล (2541) ได้ให้ความหมายการอ่านว่า เป็นกระบวนการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนเมื่อเด็กแปลงเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่าน

ฉวีลักษณ์ บุญญาญจน์ (2547) กล่าวว่า ความเข้าใจเป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิดเพียงมีความเข้าใจที่แจ่มแจ้งแต่อย่างเดียวก็เพียงพอแก่การรวบรวมความคิดในสิ่งที่เราอ่านได้

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์ (2549) กล่าวว่า การอ่าน คือ กระบวนการแปลความหมายสัญลักษณ์ทางภาษาโดยผ่านกระบวนการคิดวิเคราะห์ตามความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่านและตีความเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายของเรื่องทีอ่านตามความต้องการของผู้เขียนที่ตั้งวัตถุประสงค์ไว้

จริญญา กะหละหมัด (2549) กล่าวว่า การอ่าน คือ ความคิด ความรู้สึกหรือภาพทางจิตที่เกิดขึ้นในสมองด้วยความเข้าใจถ้อยคำที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นมา ความเข้าใจในการอ่านที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นเมื่อมีความคิด ความรู้สึกหรือภาพทางจิตของผู้อ่านตรงกับความรู้สึกของผู้เขียนก่อนจะเขียนออกมาเป็นถ้อยคำ

เพ็ญศรี รังสิยากุล (2526) กล่าวว่า การอ่านเป็นกระบวนการซับซ้อนและต้องการสมาธิสูงในการอ่าน เพราะการอ่านไม่ใช่เพียงแต่การที่ผู้อ่านมองเห็นสัญลักษณ์ของตัวอักษร และทราบความหมายของสัญลักษณ์เท่านั้น หากแต่ผู้อ่านต้องมีความสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่านได้อีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ ผุสดี ลินสืบผล (2527) ที่ได้สรุปว่าการอ่านมิใช่เป็นเพียงการถ่ายทอดตัวอักษรมาเป็นเสียง หรือมิใช่เป็นเพียงการที่สามารถมองเห็นคำและแปลสัญลักษณ์เท่านั้น แต่การอ่านเป็นกระบวนการในการสื่อความหมาย ซึ่งรวมถึงการเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ได้รับความคิดตลอดจนเกิดความรู้สึก อารมณ์ และจินตนาการร่วมไปกับผู้เขียนด้วย

จากข้อมูลดังกล่าวอาจประมวลความหมายของการอ่านได้ว่า การอ่าน คือกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านที่สื่อสารถึงกัน ผู้อ่านจะต้องใช้กระบวนการและทักษะต่าง ๆ เพื่อจะเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน ตั้งแต่การแปรรหัสจากอักษรที่อ่าน แปลความ ตีความ จากคำหรือรูปประโยคที่เห็นตลอดจนใช้การเดาโดยใช้ความรู้และประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน เพื่อสามารถเก็บรายละเอียด เข้าใจความคิดของผู้เขียนและจับใจความสำคัญเพื่อสรุปเรื่องได้ตามจุดประสงค์ของผู้อ่าน

การอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Reading)

กระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์นั้น เริ่มมีขึ้นประมาณช่วงปี ค.ศ. 1970 มีนักวิชาการที่เสนอแนวคิดนี้เช่น รูเมลฮาร์ท และ ออร์โทนี (Rumelhart & Ortony, 1977) เอสคีย์ (Eskey, 1986) กระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์นั้นผู้อ่านจะใช้กระบวนการอ่าน 2 วิธีการ คือ วิธีการที่เรียกว่า กระบวนการอ่านแบบล่างสู่บน (Bottom-up Process) ร่วมกับกระบวนการอ่านแบบบนสู่ล่าง (Top-down Process)

วิธีการของกระบวนการอ่านแบบล่างสู่บนนั้น ผู้อ่านจะใช้ความรู้ทางภาษาในการวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ใช้วิธีกวาดสายตาดูจากซ้ายไปขวาแล้วถอดรหัส (Decode) ตัวหนังสือที่ปรากฏในบทอ่าน เพื่อรับรู้และจำแนกคำ กลุ่มคำ ประโยค ซึ่งจะทำให้เกิดความเข้าใจในบทอ่านในกระบวนการนี้ผู้อ่านใช้ความรู้ในการวิเคราะห์องค์ประกอบย่อย ๆ ของภาษา ได้แก่ ศัพท์ ไวยากรณ์ และความหมาย คำแต่ละคำสู่ข้อความประโยคไปจนถึงข้อความทั้งหมด นักวิชาการที่เสนอแนวคิดนี้ได้แก่ ลาเบร์จ และซามูเอลส์ (LaBerge & Samuels, 1974)

สำหรับกระบวนการอ่านแบบบนสู่ล่างนั้น ผู้อ่านจะอ่านข้อความที่ปรากฏในบทอ่าน และในขณะเดียวกันผู้อ่านจะพยายามทำความเข้าใจในบทอ่าน โดยใช้การคาดเดาหรือตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านไปพร้อมกัน ซึ่งการคาดเดานี้จะอาศัยพื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์ที่เหมาะสมไว้เป็นตัวชี้แนะแนวทางในการทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านดังนั้นวิธีการนี้จึงใช้ความรู้เดิมของผู้อ่านเป็นส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจกับบทอ่าน นักวิชาการที่เสนอแนวคิดนี้ได้แก่ กูดแมน (Goodman, 1971) สมิท (Smith, 1978)

กระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์นั้น ผู้อ่านจะใช้ความรู้ทางภาษาในการวิเคราะห์ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ความหมายของคำ โครงสร้างไวยากรณ์ จนถึงระดับความสัมพันธ์ระหว่างประโยค และข้อความทั้งหมดที่อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการแบบล่างสู่บน ในขณะเดียวกันผู้อ่านจะใช้พื้นฐานความรู้เดิมและประสบการณ์ที่เหมาะสมไว้เป็นตัวชี้แนะในการทำความเข้าใจกับบทอ่านไปพร้อมกันด้วย ซึ่งวิธีการนี้คือกระบวนการแบบบนสู่ล่าง ดังนั้นถ้าผู้อ่านมีประสบการณ์หรือพื้นฐานรู้ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่อ่านก็จะทำให้การทำความเข้าใจในเรื่องที่อ่านง่ายขึ้น

นักวิชาการหลายท่าน เช่น ดีไวน์ (Davine, 1986) คาร์เรล และไอสเตอร์โฮลด์ (Carrel & Eisterhold, 1988) มีความเห็นตรงกันว่ากระบวนการอ่านอย่างมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งใช้วิธีการกระบวนการแบบล่างสู่บนร่วมกับกระบวนการแบบบนสู่ล่างนี้ เป็นกระบวนการที่สำคัญในการช่วยแก้ปัญหาให้ผู้อ่านเมื่อไม่เข้าใจในบทอ่าน โดยอาจจะเพราะความกำกวมของภาษาหรือผู้อ่านมีความบกพร่องในเรื่องไวยากรณ์หรือคำศัพท์ ก็จะสามารถใช้ความรู้พื้นฐานของตนมาช่วยในการทำความเข้าใจบทอ่านได้

จากความคิดเห็นดังกล่าวพอสรุปได้ว่าการอ่านแบบมีปฏิสัมพันธ์นั้น คือการอ่านที่ใช้กระบวนการอ่านที่รวมวิธีการทั้งสองแบบไว้ด้วยกัน คือการอ่านแบบบนสู่ล่างและการอ่านแบบล่างสู่บนซึ่งผู้อ่านสามารถนำมาแก้ปัญหาในการอ่านได้เป็นอย่างดี จึงถือได้ว่าเป็นวิธีการอ่านที่มีประสิทธิภาพวิธีหนึ่ง

การอ่านตามแนวทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม

การอ่านตามแนวคิดของทฤษฎีโครงสร้างความรู้เดิม (Schema Theory) เป็นการสอนที่มีจุดหมายให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในการอ่าน โดยอาศัยพื้นฐานความรู้เดิมที่มีอยู่ร่วมกับข้อมูลใหม่ ที่เสนอไว้ในบทอ่านทำให้ผู้อ่านสามารถเดาหรือคาดการณ์สิ่งที่จะเกิดขึ้นในบริบทโดยใช้ประสบการณ์ของผู้อ่านเป็นตัวกำหนด คาร์เรล (Carrel, 1988) ได้แบ่งประเภทของโครงสร้างความรู้ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. โครงสร้างความรู้ทางเนื้อหา (Content Schema) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความคุ้นเคยหรือมีความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่อ่านมาก่อน ก็ย่อมจะทำให้เข้าใจเนื้อเรื่องที่อ่านง่ายกว่าการที่ไม่เคยมีประสบการณ์หรือความรู้เกี่ยวกับเรื่อง เช่น ความรู้ในวัฒนธรรม ความรู้รอบตัวโดยทั่วไป และความรู้ในเนื้อหาเฉพาะด้านที่ปรากฏในบทอ่าน
2. โครงสร้างความรู้เดิมแบบรูปนัย (Formal Schema) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ รูปแบบ ลักษณะลีลาการเขียนของงานเขียนแต่ละประเภท เช่น การเขียนนิทาน การเขียนจดหมาย เรื่องสั้น หรือบทความ ทำให้สามารถเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารได้มากขึ้น

เมเยอร์ และฟรีเดิล (Meyer & Freedle, 1984) ได้แบ่งโครงสร้างเรื่องของเนื้อหาเชิงความเรียงเป็น 5 ลักษณะ คือ

1. ข้อความเชิงรวบรวมกลุ่ม (Collection) ประกอบด้วยข้อความย่อย ๆ ในแต่ละข้อความมีบางส่วนสัมพันธ์กัน ข้อความที่ดีจะมีการเรียบเรียงตามลำดับ เช่น การเรียงลำดับเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์
2. ข้อความเชิงพรรณนา (Description) เป็นการจัดกลุ่มข้อความที่มีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ ลักษณะบางส่วนของข้อความย่อยหนึ่งสนับสนุนบางส่วนของอีกข้อความหนึ่ง ดังนั้นโครงสร้างนี้จึงเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับหัวเรื่องนั้น ๆ มากขึ้น
3. ข้อความเชิงเหตุผล (Causation) เป็นการจัดกลุ่มข้อความเรียงลำดับเวลา และมีความสัมพันธ์กันเชิงเหตุผล หรือกึ่งเหตุผล
4. ข้อความเชิงปัญหาและการแก้ไข (Problem/ Solution) เป็นการกล่าวถึงสาเหตุแห่งปัญหาและการแก้ไข

5. ข้อความเชิงเปรียบเทียบ (Comparison) การเรียบเรียงข้อความเป็นการกล่าวถึงความเหมือนและความแตกต่าง

จากแนวคิดข้างต้นนั้นพอสรุปได้แก่ ความสามารถในการโยงข้อมูลใหม่เข้ากับความรู้เดิมที่มีนั้นเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านทำความเข้าใจกับบทอ่านได้ง่ายขึ้น ดังนั้น ผู้สอนจึงควรสอนทักษะการอ่านโดยใช้บทอ่านที่ผู้เรียนมีความรู้อยู่บ้าง ไม่ว่าจะเป็นในด้านเนื้อหา หรือรูปแบบ นอกจากนี้ผู้สอนควรจะคาดเดาสงสัยใหม่ที่จะเป็นปัญหาในการอ่านของผู้เรียน แล้ววางแผนการสอนโดยใช้ประสบการณ์เดิมของนักเรียนมาทำความเข้าใจกับสิ่งใหม่ เพื่อเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักวิธีการเชื่อมโยงความรู้ใหม่กับความรู้เดิมได้

การอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (Reading English for Specific Purposes)

มีผู้เรียนจำนวนมากในปัจจุบันที่เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ในการเรียนแบบนี้มักจะมีเนื้อหาเฉพาะทาง เช่น วิศวกรรม หรือทางการแพทย์ ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาเฉพาะกิจดังกล่าวมากกว่าเนื้อหาทั่วไป และจากเนื้อหาประเภทนี้เองที่จะทำให้เกิดแรงกระตุ้นให้ผู้เรียนสนใจการอ่านมากขึ้น วอลเลซ (Wallace, 2000) ได้รวบรวมความคิดของนักวิชาการหลายท่านเกี่ยวกับเรื่องการอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไว้ดังนี้

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ (Hutchinson & Waters, 1985) ตั้งข้อสังเกตว่าการวิเคราะห์เนื้อหาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจที่จะสอน มักขาดความสนใจในเรื่องของไวยากรณ์ คำศัพท์หรือรูปแบบของการเขียน แต่มักจะให้ความสนใจในเรื่องของการสื่อสารและเนื้อหาเฉพาะทางและที่หัวข้อเรื่องที่อ่านเท่านั้น

จอห์น และเดวิส (John & Davies, 1983) กล่าวว่า โครงสร้างของบทอ่านจะสามารถให้ข้อมูลเพื่อใช้สอนให้ผู้อ่านอ่านบทอ่านได้ง่ายขึ้น เช่น

1. โครงสร้างไวยากรณ์
2. รูปแบบของคำขยายความต่าง ๆ
3. ตำแหน่งของคำ
4. หน้าที่ทางภาษา

นอกจากนี้ สเวลล์ (Swales, 1990) ยังให้ความเห็นว่าข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมสังคมต่าง ๆ จะเป็นตัวบอกลักษณะการใช้ภาษาแบบต่าง ๆ ในบทอ่านด้วยเช่นลักษณะของคำที่เปลี่ยนไปตามกาลเวลา เช่น ในการพาดหัวข่าวหนังสือพิมพ์

จากแนวคิดเหล่านี้พอสรุปได้ว่าการอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจไม่ควรเน้นในเรื่องของเนื้อหาเฉพาะเพียงอย่างเดียว แต่ควรให้ความสนใจในเรื่องของโครงสร้างทางภาษา หน้าที่ในการใช้ภาษา รูปแบบการเขียน เช่น การเปรียบเทียบ การยกตัวอย่าง รวมทั้งปัจจัยด้านอื่น ๆ ซึ่งจะเป็น

ส่วนช่วยให้การอ่านบทอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจซึ่งค่อนข้างยากนั้นง่ายขึ้น ดังนั้นผู้สอนจึงควรชี้แนะให้ผู้เรียนสังเกตเห็นความสำคัญและสอนข้อมูลเหล่านี้ให้ผู้เรียนด้วย

ความสำคัญของการอ่าน

การอ่าน มีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของบุคคล ในสังคมทั้งด้านการเรียนรู้ และการดำเนินชีวิต เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการแสวงหาความรู้ การดำเนินชีวิตประจำวัน และการประกอบอาชีพ นอกจากนี้การอ่าน ทำให้เกิดจินตนาการ เสริมสร้างวิสัยทัศน์ให้มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ความรู้ด้านข่าวสาร ความเป็นไปของโลก วิทยาการใหม่ ๆ และเทคโนโลยีที่ทันสมัย (มัทนา นาคบุตร, 2544) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือพื้นฐานที่นักเรียนใช้เรียนรู้เรื่องราวต่าง ๆ รอบตัวผลการเรียนวิชาต่าง ๆ ระดับประถมศึกษาจะขึ้นอยู่กับการความสามารถในการอ่านของนักเรียนทั้งสิ้น ระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษาความรู้และเทคนิคในการอ่านยังมีความสำคัญมากขึ้น ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านตำราเรียนจำนวนมาก ดังนั้นจึงต้องมีความสามารถในการอ่านอย่างรวดเร็วและเข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดี มิฉะนั้น จะเสียเปรียบด้านการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ (ฉวีวรรณ อุทาภิณันท์, 2549) ที่กล่าวว่า การศึกษาวิทยาการและความรู้ต่าง ๆ ต้องอาศัยการอ่านเป็นสำคัญ เพราะการอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ความคิดของคนเราให้เพิ่มพูนขึ้น เพราะการอ่านจะช่วยส่งเสริมความรู้ความคิดของมนุษย์ให้เพิ่มพูนขึ้น การอ่านเป็นการสร้างประสบการณ์พื้นฐานที่จะช่วยให้มนุษย์รู้จักแก้ปัญหา และอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข การอ่านมีบทบาทสำคัญต่อการเรียน ทั้งนี้เพราะว่า การจดบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร การแสวงหาความรู้ต่าง ๆ แม้จะเป็นการเรียนรู้จากครู โดยตรง ผู้เรียนจำเป็นต้องใช้วิธีการเรียนรู้โดยการอ่านเป็นสำคัญ ฉะนั้นการอ่านจึงเป็นรากฐานสำคัญในการเรียนวิชาต่าง ๆ

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2549) ได้กล่าวว่า การปลูกฝังนิสัยรักการอ่านและเลือกหนังสือที่ดีมีประโยชน์ให้ลูกได้อ่านเป็นเรื่องที่พ่อแม่ส่วนใหญ่ควรจะตระหนักในความสำคัญ เนื่องจากการอ่านเป็นช่องทางทำให้เด็กได้รับข้อมูลความรู้ ช่วยกระตุ้นให้เกิดพัฒนาการทางความคิดใหม่ ๆ การอ่านมีประโยชน์ต่อกระบวนการเรียนรู้เพราะเป็นวิธีแสวงหาความรู้อย่างหนึ่งซึ่งมีความจำเป็นในยุคเสรีภาพแห่งข้อมูลข่าวสารในปัจจุบันที่สื่อต่าง ๆ ได้เปิดกว้างไร้พรมแดน ดังนั้นจึงเป็นการดีที่พ่อแม่จะส่งเสริมให้ลูก ๆ รักการอ่านตั้งแต่เด็กและสนับสนุนให้ลูกรู้จักเลือกหนังสือที่ดีมีประโยชน์ไว้อ่านเพื่อประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต เมื่อลูกเติบโตขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือภาษาอังกฤษ เพราะไม่สามารถปฏิเสธได้ว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่กำลังทวีความสำคัญอย่างมากในโลกปัจจุบัน โดยองค์การสหประชาชาติได้มีการพิจารณาคัดเลือกภาษาที่ใช้กันอย่างแพร่หลายทั่วโลก มี 6 ภาษาด้วยกันและภาษาที่ใช้เป็นอันดับหนึ่งก็คือภาษาอังกฤษเอง นอกจากนี้ยังมีบุคคลต่าง ๆ ที่ได้ศึกษาและกล่าวถึงความสำคัญของการอ่านไว้ดังนี้

บัญชา อึ้งสกุล (2541) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นกุญแจสำคัญที่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและแสวงหาความรู้เพิ่มเติม การอ่านเป็นทักษะที่ช่วยในการพัฒนาการเรียนภาษาไปสู่ทักษะอื่น เช่น การฟัง การพูด และการเขียนในลักษณะทักษะสัมพันธ์ไม่ว่าจะเป็นภาษาแม่ หรือภาษาอังกฤษก็ตามจนสามารถกล่าวได้ว่า การอ่านเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้วิชาต่าง ๆ

รุ่งจิตต์ อิงวิยะ (2542) กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตของคนเราอยู่ตลอดเวลา ไม่ว่าช่วงวัยใด เป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้ผู้อ่านได้รับความรู้ประสบการณ์และความเพลิดเพลินอันเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิตในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะยุคข้อมูลข่าวสารทำให้คนไทยมีโอกาสด้านภาษาอังกฤษมากขึ้น

เปลื้อง ณ นคร (2542) กล่าวว่า หนังสือเป็นชุมทรัพย์อันประเสริฐซึ่งเราอาจจะพูดเอามาเป็นประโยชน์ได้โดยเสียแรงและค่าใช้จ่ายน้อยที่สุด แต่มีคนเป็นอันมากไม่สามารถพบโชคจากชุมทรัพย์แห่งนี้เพราะขาดเครื่องมือสำคัญ คือการอ่าน คนเราอ่านหนังสือกันทุกคนการอ่านเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

ไพพรรณ อินทนิล (2546) กล่าวถึง ความสำคัญของการอ่านว่ามี 3 ข้อ ดังนี้

1. การอ่านเป็นพื้นฐานที่จำเป็นในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน องค์การสหประชาชาติได้เสนอให้ประเทศสมาชิกทุกประเทศช่วยกันรณรงค์ให้ทุกคนในโลกนี้อ่านหนังสือให้ออกทั้งหมดในปี พ.ศ. 2543 เพราะตระหนักในความสำคัญของการอ่าน
2. การอ่านเป็นเครื่องมือสำคัญในการเรียนรู้ การอ่านเป็นรากฐานสำคัญของการศึกษา เพราะทำให้นักเรียนนักศึกษาได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็วกว้างขวางยิ่งขึ้นเพราะการเรียนวิชาต่าง ๆ ไม่ว่าจะเรียนในห้องเรียน นอกห้องเรียนล้วนแต่ใช้การอ่านเป็นสื่อในการเรียนรู้ทั้งสิ้น
3. การอ่านเป็นสื่อสำคัญในการพัฒนาและแก้ปัญหาสังคม การพัฒนาสังคมที่ดีนั้นอุปกรณ์สำคัญคือ “การอ่าน” การอ่านหนังสือจะทำให้เกิดการพัฒนาความคิด สติปัญญา จริยธรรม ศีลธรรมและเชาวน์ปัญญาได้อย่างดี และรู้จักนำความรู้ที่ได้จากการอ่านมาพัฒนาตน สติปัญญาและจิตใจ ผลที่ตามมาคือทำให้สามารถกระทำตนให้เป็นประโยชน์ต่อสังคม ต่อส่วนรวม สามารถวินิจฉัยความของเรื่องราวต่าง ๆ ได้อย่างฉับไว ทำให้การพัฒนาคุณภาพชีวิต ผู้ที่อ่านมากย่อมจะมีมุมมองและวิสัยทัศน์กว้างไกล และเป็นคนยืดหยุ่นสามารถปรับตัวให้เข้ากับสังคมและพัฒนาสังคมได้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ผู้เรียนมีโอกาสใช้ทักษะฟัง พูด เขียน น้อยกว่าการอ่าน การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นในการศึกษาหาความรู้ เช่น การอ่านตำราเรียน บทความ

ทางวิชาการ ผลงานวิจัย ซึ่งการค้นคว้าจำเป็นต้องอ่านเอกสารที่เกี่ยวข้อง อ่านตาราง ตัวเลข กราฟ การอ่านเพื่อความจำเป็นในการดำรงชีวิตนั้นต้องอ่านประกาศ แจ้งความ จดหมาย คำชี้แจงในการใช้เครื่องมือเครื่องใช้ การอ่านเพื่อความบันเทิงหรือพัฒนาตนเองในด้านคุณธรรม เช่น การอ่าน นิยาย นิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือสารคดีต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดการจรรโลงใจซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ กมลวาทน์ ครุฑแก้ว (2523) ที่กล่าวว่า การอ่านมีความสำคัญมากเพราะ ตำราเรียน วารสารวิชาการ ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าระดับอุดมศึกษาที่ทันสมัยมักจะพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ ดังนั้นทักษะในการอ่านของผู้เรียน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการรวบรวมข้อมูลที่เที่ยงตรงและเชื่อถือได้

สรุปได้ว่าการอ่านมีความสำคัญต่อการมีชีวิตอยู่ของมนุษย์ทุกเพศ ทุกวัย เพราะการอ่านจะช่วยให้นักเรียนสามารถแสวงหาความรู้ ถ่ายทอดความรู้จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่งได้ การอ่านจะช่วยทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาสติปัญญา เกิดพลังความคิดในอันที่จะพัฒนาตนเอง สังคม ประเทศชาติ และนำไปสู่การพัฒนาสังคมโลกได้ในที่สุด

ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน

ความเข้าใจในการอ่านเป็นจุดหมายหลักของการอ่าน มีผู้เชี่ยวชาญและนักการศึกษาได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

คาร์ (Carr, 1983) ได้ให้คำจำกัดความของความเข้าใจในการอ่านว่า คือ ความสามารถในการตีความจากเรื่องที่อ่าน และจากการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อเรื่องที่อ่านกับความรู้เดิมของผู้อ่าน ผู้อ่านสามารถนำความรู้เดิมมาใช้ในการตีความและตัดสินใจอย่างมีเหตุผล

ด็อกโตรอว์ วิททร็อก และมาร์ค (Doctorow, Wittrock & Marks, 1978) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านนำความรู้เดิมมาใช้เพื่อช่วยสร้างความหมายในสิ่งที่อ่าน

เดอร์คิน (Durkin, 1987) กล่าวว่า การอ่านและความเข้าใจนั้นมีความหมายเหมือนกัน คือ เป็นกระบวนการสร้างความหมายโดยใช้ตัวชี้แนะ (Clues) ในบทอ่านและข้อมูลจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน

สมิท (Smith, 1988) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง การเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนใส่ไว้ในตัวอักษรได้ตรงตามผู้เขียนต้องการ

เชพเพิร์ด (Shepherd, 1973) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถของผู้อ่านที่จะใช้ความคิดติดตามข้อความที่ผู้เขียนเขียนไว้โดยผู้อ่านต้องเข้าใจภาษาของผู้เขียน และตีความให้ตรงกับความต้องการของผู้เขียน

ฟีนอคเชียโร และซาโก (Finocchairo & Sako, 1983) ได้กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่าน หมายถึง ความสามารถในการทำความเข้าใจคำศัพท์ และ โครงสร้างประโยคที่ปรากฏในข้อความ อ่านเรื่องแล้วสามารถจับใจความสำคัญและรายละเอียดปลีกย่อย สามารถสรุป ตีความ และเข้าใจ ความหมายแฝงได้ถูกต้อง

แอนเดอร์สัน (Anderson, 1985) ได้สรุปว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการค้นหาความหมายในหลายระดับ ตั้งแต่ระดับตัวอักษร ระดับโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจน ระดับความหมาย โดยอาศัยกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและ โครงสร้างของเรื่องกับ ความรู้เดิมของผู้อ่าน ซึ่งเป็นกระบวนการที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถสร้างสมมติฐานเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน กล่าวคือผู้อ่านสามารถทำนายเรื่องและอ้างอิงข้อมูลจากการอ่านได้

นอกจากนั้น ยังมีนักการศึกษาไทยอีกหลายคน ได้ให้ความหมายของความเข้าใจในการอ่าน ดังนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่า คือการที่ผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน โดยไม่จำเป็นต้องรู้ความหมายของคำศัพท์ทุกตัวเพราะ ความเข้าใจในการอ่านเกิดจากการนำประสบการณ์ความรู้ต่าง ๆ และนำความหมายจากบริบทมา ช่วยในการทำความเข้าใจในเนื้อเรื่อง

สุนีย์ สิงห์ประไพ (2534) กล่าวว่า ความเข้าใจในการอ่านเป็นความสามารถที่จะเข้าใจ ในเนื้อเรื่องที่อ่าน ด้วยการจับใจความสำคัญของเรื่องได้สามารถคาดการณ์ล่วงหน้าได้หา จุดมุ่งหมายและใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่านได้ ตลอดจนรวบรวมลำดับความคิดให้ต่อเนื่อง และสัมพันธ์กับเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นต่อไปได้

สมุทร เชนเชวนิช (2537) ได้กล่าวถึงความเข้าใจในการอ่านว่าเป็นความสามารถใน การตีความ ข้อสนเทศหรือความหมายอันพึงประสงค์จากสิ่งที่อ่านอย่างมีประสิทธิภาพถ้าผู้อ่าน ไม่เข้าใจการอ่านที่แท้จริงจะไม่เกิดขึ้น เพราะการอ่านเพื่อความเข้าใจสัมพันธ์กับประสบการณ์ ต่าง ๆ ของแต่ละคน

กัลยาณี นันทะศรี (2542) กล่าวว่าความเข้าใจในการอ่านนับว่าเป็นจุดประสงค์หรือหัวใจ ของการอ่าน เพราะในการอ่านถึงแม้ว่าจะอ่านได้รวดเร็วเพียงใดก็ตาม ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจสิ่งที่ตน อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญของสิ่งที่ตนอ่านได้แล้วก็กล่าวได้ว่าการอ่านนั้นไม่มีประสิทธิภาพ

ดังนั้นสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่าน คือ ความสามารถในการเข้าใจคำศัพท์และ โครงสร้างของประโยค รวมถึงความสามารถในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่องจับใจความ สำคัญ ลำดับเหตุการณ์ การตีความหมายจากสิ่งที่อ่าน โดยใช้กระบวนการคิด ความรู้และ ประสบการณ์เดิมของตนเพื่อให้ได้ความหมายของสิ่งที่อ่าน จะเห็นว่าการอ่านเพื่อความเข้าใจ

เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ในเรื่องต่าง ๆ ดังนั้นจึงควรจะมีการส่งเสริมการอ่านให้มากขึ้นเพื่อให้เด็กมีสมรรถภาพในการอ่านที่ดีต่อไป

องค์ประกอบและความเข้าใจในการอ่าน

การอ่านเป็นกระบวนการสำคัญในการแสวงหาความรู้ของมนุษย์อย่างหนึ่งนักการศึกษาหลายคนได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของความเข้าใจในการอ่านดังนี้ (Smith, 1970) ได้กล่าวเอาไว้ดังนี้

1. ผู้อ่าน การอ่านจะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าไม่มีผู้อ่าน
2. ตัวอักษร ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษรแล้วอ่านได้ แต่ไม่เข้าใจความหมายของตัวอักษรก็จะไม่ถือว่าเป็นการอ่านในที่นี้
3. ความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษรชัดเจนสามารถเข้าใจความหมายของตัวอักษรก็จะถือว่าเป็นการอ่าน แต่ยังไม่สมบูรณ์ เพราะมีเพียงทักษะทางด้านความเข้าใจศัพท์
4. เลือกความหมาย ถ้าผู้อ่านมองเห็นตัวอักษร เข้าใจความหมายของตัวอักษร และสามารถเลือกความหมายที่ดีที่สุดในหลาย ๆ ความหมายของคำที่ถูกล้อมรอบด้วยบริบทได้อย่างถูกต้อง โดยอาศัยการพิจารณาพิจารณาด้วยเหตุผลเช่นนี้ จะถือว่าเป็นการอ่านที่สมบูรณ์ เพราะมีทักษะทางด้านความเข้าใจ เนื้อหาเรื่องราว และความคิดเชิงวิจารณ์เพิ่มขึ้น
5. การนำไปใช้ การอ่านที่จะมีความสมบูรณ์ที่สุดก็ต่อเมื่อ ผู้อ่านมีกระบวนการที่ต่อเนื่อง คือ ผู้อ่านมองเห็นตัวอักษรเข้าใจความหมายของตัวอักษร สามารถเลือกหาความหมายที่ดีหรือถูกต้องที่สุด และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันของผู้อ่าน จนกระทั่งเกิดประโยชน์แก่ตนเองต่อสังคมต่อไป การอ่านเช่นนี้ถือว่าเป็นการอ่านที่สมบูรณ์ที่สุด เรียกว่า “อ่านเป็น” เพราะมีความคิดเชิงสร้างสรรค์เพิ่มเติม

สมิท (Smith, 1970) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านไว้ดังนี้

1. ประสบการณ์พื้นฐานของผู้อ่าน (Background Experience) ประสบการณ์หรือภูมิหลังช่วยให้ผู้อ่านนำประสบการณ์เดิมมาช่วยทำให้เกิดความเข้าใจในเหตุการณ์และความรู้สึกต่าง ๆ จากเรื่องที่อ่านได้เป็นอย่างดี
2. ความสามารถทางด้านภาษา (Language Abilities) เป็นสิ่งที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจโครงสร้างส่วนลึกในภาษาได้ดีมีความรู้ทางภาษาเข้าใจความหมายของคำต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน
3. ความสามารถในการคิด (Thinking Abilities) ขึ้นอยู่กับพัฒนาทางด้านสติปัญญา ตลอดจนโอกาสที่จะให้เหตุผลของผู้อ่าน เพื่อให้มีความคิดรวบยอด สามารถเรียงลำดับเหตุการณ์ได้เป็นอย่างดี สามารถตีความ วิเคราะห์วิจารณ์ (Critical Thinking) ได้

4. เจตคติที่มีต่อการอ่าน (Affection: Interests, Motivation, Attitude, Beliefs, Feeling) มีความสัมพันธ์กับความเข้าใจในการอ่านและช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น

5. จุดประสงค์ในการอ่าน (Reading Purpose) ช่วยให้เข้าใจในเนื้อเรื่องที่อ่านได้ง่ายขึ้น เป็นการอ่านที่สนุกรวดเร็วและง่ายขึ้นในการอ่าน

วิลเลียมส์ (Williams, 1994) กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านดังต่อไปนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) ผู้อ่านจะต้องรู้ การประสมตัวอักษร การสะกดคำ และการจดจำคำเหล่านั้นได้

2. ความรู้ในเรื่องของภาษา (Knowledge of the Language) ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้ ในด้านรูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้าง และไวยากรณ์ที่ใช้เขียน

3. ความสามารถในการตีความ (Ability to Interpret) การอ่านมิใช่การทำความเข้าใจ เฉพาะแต่ละประโยค แต่ผู้อ่านจะต้องมองภาพรวม และพิจารณาความสัมพันธ์แต่ละประโยคในการ ตีความ

4. ความรู้รอบตัว (Knowledge of the World) ผู้อ่านที่มีความรู้รอบตัวมาก จะทำให้ สามารถเลือกความรู้ที่นำมาเชื่อมโยงกับความรู้ของผู้เขียนได้ง่ายยิ่งขึ้น และการทำความเข้าใจกับ เรื่องที่อ่านก็จะง่ายขึ้นตามลำดับ

5. เหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Style) แต่ละคน จะมีเหตุผลในการอ่านที่แตกต่างกัน ซึ่งจะส่งผลต่อการเลือกวิธีการอ่าน

จริญญา กะหละหมัด (2549) องค์กรประกอบที่มีผลต่อความเข้าใจในการอ่านขึ้นอยู่กับ องค์ประกอบ 2 ประการ คือ

1. ทักษะที่ใช้ในการอ่านของผู้เขียน เช่น การเดาความหมายของศัพท์จากบริบท การใช้ พจนานุกรม เป็นต้น

2. ความรู้เดิมของผู้เรียน ในการสอนการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ครูควรใช้วิธีการสอน ที่สัมพันธ์กับการใช้ความรู้เดิมของผู้เรียน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2540) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความเข้าใจใน การอ่าน ดังนี้

1. ภูมิหลังของประสบการณ์เป็นพื้นฐานสำคัญในการอ่าน เพราะจะช่วยให้สามารถอ่าน ให้ความหมายแก่สัญลักษณ์ที่อ่านและสามารถเข้าใจสิ่งที่อ่านได้ ความแตกต่างในด้านประสบการณ์ ของผู้อ่านจะทำให้ผลสัมฤทธิ์ผลในการอ่านแตกต่างกัน

2. วุฒิภาวะ การที่จะประสบผลสำเร็จในการอ่านได้ ผู้อ่านจะต้องมีความพร้อมในด้าน ต่าง ๆ อยู่ระดับหนึ่ง วุฒิภาวะของผู้อ่านจะเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญถึงความพร้อมในการเรียนรู้และ

การอ่าน

3. พัฒนาการด้านสติปัญญา สติปัญญามีส่วนสำคัญต่อความพร้อมและสัมฤทธิ์ผลในการอ่านเพราะการอ่านซึ่งต้องใช้ความคิดในระดับนามธรรม จำเป็นต้องอาศัยสติปัญญาอยู่มาก

4. พัฒนาการด้านร่างกาย สุขภาพที่ดีจะช่วยให้การอ่านได้ดี แต่สุขภาพที่ไม่รวบรวมองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน ดังนี้

4.1 ความสามารถในการหาใจความสำคัญหรือจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน

4.2 ความสามารถในการให้ความสัมพันธ์ระหว่างข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในเรื่องที่อ่าน
ความสามารถในการรวบรวมลำดับความคิด และทำนายสิ่งที่ปรากฏไปได้สมบูรณ์จะทำให้ขาดสมรรถภาพในการอ่าน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายและขาดความสนใจในการอ่าน

5. พัฒนาการด้านอารมณ์และสังคม การปรับตัวทางด้านอารมณ์และสังคมมีส่วนเกี่ยวข้องกับปัญหาที่เกิดขึ้นในการอ่าน ความล้มเหลวในการอ่าน อาจนำไปสู่การปรับตัวที่ไม่ดี และการปรับตัวที่ไม่ดี อาจนำไปสู่ความด้อยสมรรถภาพในการอ่านได้

6. พัฒนาการด้านความสนใจ ความสนใจเป็นสาเหตุให้อ่านได้ดี หรืออ่านได้ไม่ดี การที่จะประสบผลสำเร็จในการอ่าน ผู้อ่านจะต้องมีความรู้สึกรักอยากเรียนรู้และอยากอ่าน

7. พัฒนาการด้านการเรียนการสอนอ่านในระยะเริ่มแรก การเรียนการสอนอ่านที่เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้อ่าน โดยเฉพาะในระยะเริ่มเรียนจะช่วยให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในการอ่านในระดับสูงต่อไปด้วย

หากพิจารณาความเห็นของนักวิชาการที่เกี่ยวกับองค์ประกอบของความเข้าใจในการอ่านแล้ว สามารถสรุปได้ว่า ความเข้าใจในการอ่านจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยความรู้เดิม ความสามารถด้านภาษาและความสามารถในการนำพินิจความรู้เดิมมาทำความเข้าใจกับบทอ่าน เป็นสิ่งที่สำคัญมาก ส่วนองค์ประกอบอื่น ๆ จะช่วยเอื้อให้ผู้อ่านสามารถนำไปเสริมความสามารถในการอ่านเพิ่มขึ้น

ความสามารถในการอ่าน

ในการพิจารณาความสามารถในการอ่านของบุคคลนั้น ประกอบด้วยลักษณะสำคัญทั้งหมดดังนี้ (จรัส ลิ้มหนัน, 2540)

1. การใช้ทักษะการกวาดสายตา (Mechanical Skills) เป็นความสามารถในการใช้ทักษะการกวาดสายตาไปตามตัวอักษร และจับใจความสำคัญของเนื้อหาหรือเรื่องราวได้ ผู้อ่านที่มีทักษะการใช้สายตาดีและไว จะต้องได้รับการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอจนสามารถอ่านได้รวดเร็วและเข้าใจความหมายของเนื้อหาได้ดีด้วย

2. การเข้าใจความหมายของคำ (Meaning of Lexical Items) เป็นการรู้และการเข้าใจความหมายของคำและประโยคทั้งความหมายโดยตรง (Denotative) และความหมายโดยทางอ้อม (Connotative) ของกลุ่มคำในบทอ่านนั้น ๆ จนสามารถเข้าใจความหมายของกลุ่มคำทั้งหมดได้ด้วย

3. การเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ (Grammatical Meaning) เป็นการเข้าใจความหมายทางไวยากรณ์ โครงสร้างของรูปประโยคแบบต่าง ๆ รวมทั้งคำที่ใช้อ้างอิงสิ่งที่กล่าวมาแล้วหรือใช้เชื่อมประโยคให้ได้ความหมายตามหลักไวยากรณ์ของรูปประโยค

4. การใช้ทักษะการคิด (Reasoning Skill) เป็นการใช้ทักษะการคิดอย่างมีเหตุผลของการอ่าน จะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจ การเชื่อมโยง ความสัมพันธ์ หรือลำดับเรื่องราวต่าง ๆ ในเนื้อเรื่องได้รวดเร็วมากยิ่งขึ้น

5. การใช้ทักษะในการเลือกสรรเนื้อเรื่อง (Selection Skill) เป็นการใช้ทักษะในการเลือกสรรเนื้อเรื่องที่อ่าน โดยสามารถรับรู้และเข้าใจโครงสร้างภายในของเนื้อหาว่าส่วนใดคือ บทนำ เนื้อเรื่อง บทสรุป ความคิดเห็น ทฤษฎี การวิเคราะห์ ตลอดจนสามารถแยกความแตกต่างระหว่างใจความสำคัญกับใจความรองได้อย่างถูกต้องด้วย

6. การรู้เกี่ยวกับระบบการเขียน (Knowledge of the Writing System) ความรู้เกี่ยวกับระบบการเขียน หรือการพิมพ์ในลักษณะที่เป็นตัวเขียน ตัวพิมพ์ รวมไปถึงการสะกดคำ การผสมคำ และการอ่านออกเสียง เป็นต้น

7. การรู้เกี่ยวกับตัวภาษา (Knowledge of the Language) เป็นความรู้เกี่ยวกับตัวภาษา ซึ่งได้แก่ ความรู้เกี่ยวกับรากศัพท์ รูปแบบของคำ การเรียบเรียงคำ โครงสร้างภาษาและไวยากรณ์ รวมทั้งความหมายของคำ วิวัฒนาการของคำ

8. การตีความ (Ability to Interpret) เป็นความสามารถในการตีความของเรื่อง ซึ่งได้แก่ ความเข้าใจจุดมุ่งหมายของเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยคและเข้าใจในความคิดของผู้เขียนเรื่องได้เป็นอย่างดีด้วย

9. การมีความรู้รอบตัว (Knowledge of the World) ความรู้รอบตัวของผู้อ่าน รวมทั้งประสบการณ์เดิมต่าง ๆ ของผู้อ่านที่สัมพันธ์กับเนื้อหา ถ้าผู้อ่านมีความรู้รอบตัวมากเท่าไร ย่อมประสบความสำเร็จในการอ่าน ในทำนองเดียวกันถ้าผู้อ่านขาดประสบการณ์และความรู้รอบตัว ก็ย่อมสร้างความลำบากในการอ่าน เพื่อสร้างความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น

10. การมีเหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่าน (Reason for Reading and Reading Styles) เป็นการมีเหตุผลในการอ่านและวิธีการอ่านของบุคคลย่อมแตกต่างกัน ซึ่งมีผลต่อการเลือกและตัดสินใจที่จะเลือกทั้งเนื้อเรื่องและวิธีการอ่าน ดังนั้นผู้อ่านจึงต้องทราบว่าตนเองต้องการอ่านอะไร

อ่านทำไม และจะอ่านอย่างไร ให้ความรู้ หรือความรู้สึกแก่ตนเองมากน้อยเพียงใด

ความสามารถในการอ่านของบุคคลประกอบด้วย ความสามารถทางภาษา การออกเสียง สำเนียงที่ถูกต้อง เข้าใจคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ตลอดจนความสามารถในการคิดที่จะเชื่อมโยงเนื้อหาต่าง ๆ ภายในเนื้อหาที่อ่านมาแล้วสัมพันธ์กับประสบการณ์หรือความรู้เดิม เพื่อให้เกิดความเข้าใจในความหมายได้ง่ายยิ่งขึ้น

ระดับของความเข้าใจในการอ่าน

สิ่งที่สำคัญที่สุดในการอ่านคือความเข้าใจในการอ่าน ซึ่งในการอ่านแต่ละครั้งของผู้อ่านนั้นย่อมจะมีวัตถุประสงค์ในการอ่านต่างกันไป เช่น อ่านเพื่อความสนุกสนาน หรืออ่านเพื่อหาข้อมูล ทำให้ระดับของความเข้าใจในเรื่องที่อ่านไม่เท่ากัน นักวิชาการจึงได้แบ่งระดับของความเข้าใจในการอ่านไว้ดังนี้

บาเรท (Barrett, 1989) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการจำแนกระดับความเข้าใจในการอ่านไว้เป็น 5 ระดับดังนี้

1. ระดับความเข้าใจตามตัวอักษร (Literal Comprehension) ระดับนี้มุ่งเน้นการอ่านให้ได้ความคิดและความเข้าใจตามข้อมูลที่ปรากฏอยู่เท่านั้นซึ่งถือว่าเป็นระดับที่ง่ายที่สุด
2. ระดับความเข้าใจในการเรียบเรียงข้อความ (Reorganization) เป็นระดับที่มีการวิเคราะห์ สังเคราะห์ รวมทั้งการเรียบเรียงความคิดจากเรื่องที่อ่าน และสร้างความคิดใหม่โดยอาจยึดตามประโยคเดิมของผู้แต่งหรือเรียบเรียงประโยคขึ้นใหม่โดยมีความหมายเดิม
3. ระดับความเข้าใจในการสรุปความอ้างอิง (Inferential Comprehension) ผู้อ่านสามารถที่จะสรุปความคิดจากข้อมูลที่ปรากฏตามเนื้อความ โดยใช้ความรู้สึก และประสบการณ์ของตนเอง รวมทั้งจินตนาการ และการตั้งสมมติฐาน
4. ระดับความเข้าใจในการประเมินความ (Evaluation) คือระดับของการตัดสินใจเชิงประเมินค่าสิ่งที่อ่าน โดยเปรียบเทียบความคิดที่เสนอในเรื่องราวที่อ่านกับเกณฑ์ภายนอกซึ่งอาจได้จากผู้เชี่ยวชาญหรืองานเขียนอื่น ๆ ในการประเมินค่านั้นจะต้องมีการตัดสินใจและเน้นคุณภาพในเรื่องของความถูกต้องด้วย
5. ระดับความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง (Appreciation) หมายถึง ความเข้าใจทุกระดับที่กล่าวมาแล้วโดยผู้อ่านจะมีอารมณ์และความรู้สึกร่วมกับผู้เขียนต่องานเขียนในรูปแบบหรือท่วงทำนองต่าง ๆ

เรเกอร์ และเรเกอร์ (Raygor & Raygor, 1985) แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. ความเข้าใจระดับตัวอักษร (Literal Comprehension) คือ ความสามารถในการเข้าใจ คำและความคิดของผู้เขียนเท่านั้น

2. ความเข้าใจระดับตีความ (Interpretation Comprehension) คือความเข้าใจในสิ่งที่ ผู้เขียนเขียน รวมทั้งสามารถเปรียบเทียบข้อมูลที่อ่านกับเรื่องจริงจากประสบการณ์ของตนเองและ เข้าใจลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ สามารถหาความสัมพันธ์ของเหตุและผลได้ นอกจากนี้ยังสามารถ ตีความหมายข้อมูลทั่วไปได้

3. ความเข้าใจระดับการนำไปใช้ (Applied Comprehension) สำหรับความเข้าใจใน ระดับนี้นั้นผู้อ่านสามารถประเมินความคิดของผู้เขียนได้ มีการตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธ และ สามารถนำข้อมูลนั้นไปประยุกต์ใช้

จากแนวคิดดังกล่าวจะเห็นว่าระดับของความเข้าใจในการอ่านอาจแบ่งได้เป็นดังนี้ คือ ระดับแรก ผู้อ่านจะมีความเข้าใจในระดับข้อเท็จจริง คือความเข้าใจในเรื่องที่อ่านตามตัวอักษร จากนั้นผู้อ่านอาจสามารถตีความข้อมูลที่อ่าน รวมทั้งวิเคราะห์ สังเคราะห์ได้ และในระดับสูงสุด ผู้อ่านจะสามารถประเมินบทอ่านนั้นและสามารถนำข้อมูลนั้นไปประยุกต์ใช้ได้

ทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

การอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน ทักษะการอ่านจึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยการฝึกฝน อย่างจริงจัง การจำแนกลักษณะต่าง ๆ ของการอ่าน มุ่งเพื่อให้เห็นกระบวนการของการอ่านว่า ต้องอาศัยทักษะในด้านใดบ้างในการอ่านเพื่อความเข้าใจ

โรบินสัน (Robinson, 1975) ได้แยกกระบวนการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นทักษะย่อย ดังนี้

1. การจับใจความ (Main Idea)
2. การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง (Details)
3. การเรียงลำดับเหตุการณ์ (Sequence)
4. การรู้จักเหตุผล (Cause and Effect)
5. การเปรียบเทียบความแตกต่างและความเหมือน (Contrast and Comparison)
6. การรู้จักลักษณะของบุคคลในเรื่อง (Character Traits)
7. การทำนายผลที่จะเกิด (Predicting Outcomes)
8. การสรุปและการสรุปรวบยอด (Conclusion and Generalizations)
9. การรู้จักภาษาอุปมาอุปไมย (Figurative Language)
10. การรู้จักใช้อักษรตัวใหญ่และเครื่องหมายวรรคตอน (Capitalization and

Punctuation)

11. การรู้จักอารมณ์และความรู้สึก (Mood and Emotional Reactions)

12. การรับรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งที่อ่าน (Perceiving Relationships)
13. การรู้จักสรรพนามและนามที่สรรพนามใช้แทน (Pronouns and Antecedents)
14. การรู้ถึงจุดมุ่งหมายและแนวคิดของผู้เขียน (Author's Purpose and Point of View)
15. การรู้จักคำที่เป็นสัญญาณ (Signal Words)
16. การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นไปได้ (Implication)
17. การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง (Reference)
18. การรู้จักคำศัพท์ (Vocabulary)

จากทักษะต่าง ๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัย ได้พิจารณา เลือกศึกษาเพียง

5 ทักษะย่อย ดังนี้คือ

1. การจับใจความ (Main Idea)
2. การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง (Details)
3. การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นไปได้ หรือสรุปความ (Implication or Inference)
4. การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง (Reference)
5. การรู้จักคำศัพท์ (Vocabulary)

ทั้งนี้ทักษะทั้ง 5 ทักษะ เป็นทักษะที่สำคัญและเป็นพื้นฐานที่ช่วยให้ผู้อ่านสามารถติดตาม

แนวคิดของเรื่องที่อ่านได้ มาร์ธา และดัลลันแมน (Dallman & Matha, 1974) ทำให้ผู้อ่านเข้าใจข้อความที่อ่าน สามารถจับใจความสำคัญ รู้การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นไปได้ หรือการสรุปความ การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง และการรู้จักคำศัพท์ และสามารถสรุปเรื่องได้ แสดงว่าผู้อ่านสามารถอ่านเรื่องนั้น ๆ ได้ด้วยความเข้าใจ และสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้เกี่ยวกับการอ่าน สำหรับทักษะอื่นนั้น เป็นเรื่องรายละเอียดที่ผู้อ่านจะต้องได้รับการฝึกฝนในทักษะนั้น ๆ มาก่อน จึงไม่ได้เลือกมาศึกษาในครั้งนี้ นอกจากนั้นได้มีผู้แสดงความคิดเห็นถึงความสำคัญของทักษะดังกล่าว ไว้ดังนี้

1. การจับใจความสำคัญ แฮริส (Harris, 1969) กล่าวว่า การจับใจความสำคัญนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดทักษะหนึ่ง เพราะผู้อ่านสามารถแยกได้ว่าสิ่งที่อ่านนั้นอะไรคือ ใจความสำคัญของเรื่อง และ อะไรคือรายละเอียดปลีกย่อย การที่ผู้อ่านจะจับใจความสำคัญได้นั้นต้องใช้เหตุผลความเข้าใจในการเลือก และตัดสินใจอย่างถูกต้องแน่นอน บุษ (Bush, 1972) กล่าวว่า ทักษะนี้มีประโยชน์ต่อผู้เรียนตั้งแต่ระดับประถมถึงมหาวิทยาลัย ซึ่งควรได้พัฒนาตั้งแต่เริ่มเรียนและสอนติดต่อในทุกระดับ เพราะปัญหาการอ่านของผู้เรียนทุกระดับ คืออ่านแล้วจับใจความสำคัญของเรื่องไม่ได้ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ สมิท (Smith, 1963) ที่ว่า ระดับมัธยมศึกษา หรืออาชีวศึกษา ผู้เรียนจะมีปัญหาในเรื่องความเข้าใจการอ่านเพราะอาจจับใจความสำคัญจากข้อความที่อ่านไม่ได้

สำหรับผู้เรียนเหล่านี้จำเป็นต้องหาวิธีสอนที่จะทำให้ทั้งการสอนและกิจกรรมที่เสริมทักษะ

2. การหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง เป็นทักษะที่ช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจความสัมพันธ์ของความคิดและเหตุการณ์ได้ ผู้อ่านสามารถตัดสินใจพิจารณาข้อความที่อ่านด้วยการจับใจความรอง หรือจากการหารายละเอียด อีกทั้งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาทักษะการอ่านอื่น ๆ เช่น การสรุปความ การพัฒนาทักษะเหล่านี้ ผู้อ่านควรมีทักษะการจับใจความสำคัญ และรู้ความหมายของคำศัพท์ก่อน โดยอาศัยข้อมูลและตัวชี้แนะเกี่ยวกับการหารายละเอียด หรือการจับใจความรอง จากข้อความที่อ่าน (ประภาศรี ตั้งบรรเจิดสุข, 2526)

3. การรู้จักคำให้หาการอ้างอิง แฮริส (Harris, 1969) กล่าวว่า ไม่ว่าผู้อ่านจะอ่านเรื่องใดก็ตาม สิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องราวที่อ่านได้ คือ ความสามารถในการหาการอ้างอิงของเรื่อง ได้ถูกต้อง ซึ่งบุช (Bush, 1972) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า คนที่มีความสามารถในการอ่านสูงมักจะเข้าใจเรื่องราวเหตุการณ์ในสิ่งที่อ่าน และพอใจในการหาสิ่งที่ผู้เขียนได้อ้างถึง เพราะจะเป็นสิ่งนำทางให้ผู้อ่านรู้สึกสนุก แปลกใจ ถ้าผู้เขียนได้ใช้การบอกรายละเอียดของเรื่องด้วยการใช้คำอ้างอิงในเรื่องนั้น ๆ และทำให้ผู้อ่านสามารถรวบรวมเรื่องราวได้ไปกับเรื่องนั้น ๆ ได้ แสดงว่าผู้อ่านอ่านด้วยความเข้าใจอย่างแท้จริง ความคิดนี้สอดคล้องกับความคิดของบอนนิง (Bonning, 1971) ที่ว่าความสามารถในการหาการอ้างอิง จะเป็นเรื่องที่ท้าทายและสนุกกับการอ่านในเรื่องนั้น ๆ

4. การรู้จักคำข้อความแสดงความเห็น หรือสรุปความ การที่ผู้อ่านลงความเห็นเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของข้อเท็จจริงที่ผู้เขียนกล่าวไว้อย่างชัดเจน และจากความหมายที่ซ่อนอยู่ในข้อความที่อ่านรวมทั้งผู้อ่านจะต้องรู้ว่า ข้อเท็จจริงใดในข้อความที่มีส่วนช่วยให้เกิดการสรุปที่ถูกต้องและเหมาะสม บุช (Bush, 1972) ได้ให้หลักการไว้ว่า ควรเริ่มสอนการฝึกทักษะนี้ให้แก่ผู้เรียน ตั้งแต่ระดับชั้นต้น ๆ โดยฝึกให้สรุปจากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความอยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย

5. การรู้จักคำศัพท์ บุช (Bush, 1972) กล่าวว่า ควรเริ่มสอนการฝึกทักษะในการรู้จักความหมายของคำศัพท์นี้ให้แก่ผู้เรียน ตั้งแต่ระดับชั้นต้น ๆ โดยฝึกให้ท่องคำศัพท์จากเรื่องที่อ่าน ทั้งนี้เนื้อเรื่องหรือข้อความที่นำมาฝึกควรมีความอยากง่ายเหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้เรียนด้วย ซึ่งทักษะนี้มีความสำคัญไม่น้อยกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะถ้าผู้อ่านไม่รู้คำศัพท์ก็เป็นสัญญาณเตือนให้รู้ว่าการจะประสบความสำเร็จในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคให้เข้าใจนั้นสิ่งสำคัญคือการรู้คำศัพท์เพราะคำศัพท์จะเป็นเฉพาะทาง ถ้านักเรียนมีความรู้ในเรื่องคำศัพท์ก็จะง่ายขึ้นในการประสบความสำเร็จในการอ่าน

จากความคิดต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับทักษะย่อย ๆ ทั้ง 5 ทักษะนี้ จึงเห็นว่า ทักษะดังกล่าวเป็นทักษะที่มีความสำคัญต่อการอ่านเพื่อความเข้าใจ เป็นทักษะพื้นฐานที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถ

ติดตามเรื่องและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้ สามารถเข้าถึงความสัมพันธ์ของรายละเอียด หรือการจับใจความรอง รู้จักการใช้ดุลยพินิจในการสรุปถึงความเป็นไปของเรื่องที่อ่านได้ จึงนับเป็นทักษะพื้นฐานในการอ่านเพื่อความเข้าใจอย่างแท้จริง

การวัดและประเมินผลความเข้าใจในการอ่าน

นภคณ ชัยขงสกุล (ม.ป.ป.) ได้เสนอประเภทคำถามที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านไว้

17 ประเภท ดังนี้

1. คำถามเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง (Topic) ถามถึงประเด็นรวมหรือหัวข้อที่ใช้ในการเขียน
2. คำถามเกี่ยวกับใจความสำคัญ เป็นคำถามที่ต้องการจะทดสอบว่าผู้อ่านสามารถจับใจความสำคัญได้ดีมากน้อยเพียงใด
3. คำถามชื่อเรื่อง (Title) เป็นคำถามที่ต้องการทราบว่าผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของบทอ่านละเอียดเพียงใด
4. คำถามรายละเอียด เป็นคำถามที่ต้องการทราบว่าผู้อ่านเข้าใจเนื้อหาของบทอ่านละเอียดเพียงใด
5. คำถามข้อความแสดงความเป็นนัย เป็นคำถามที่ไม่สามารถหาคำตอบได้โดยตรงจากรายละเอียดของเรื่องในบทอ่านได้ ผู้อ่านต้องหาข้อสรุปและตีความจากเนื้อเรื่องที่อ่าน
6. คำถามเกี่ยวกับการถอดความ (Paraphrase) เป็นคำถามที่ให้ถอดความของคำศัพท์และตีความวลี หรือประโยคที่ยกออกมาจากเนื้อหาในบทอ่าน โดยให้คงความหมายเดิม
7. คำถามให้หาการอ้างอิง เป็นคำถามที่ต้องการทราบว่าผู้อ่านมีความเข้าใจโครงสร้างของประโยคได้เพียงพอที่จะจับใจความสำคัญของเรื่องได้มากน้อยเพียงใด คำถามหรือคำสรรพนามบางคำจะถูกยกออกมาเพื่อตั้งคำถาม ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ชนิด คือ
 - 7.1 คำอ้างชนิดย้อนหลัง (Anaphora) เป็นการอ้างอิงสิ่งที่กล่าวมาแล้ว
 - 7.2 คำอ้างถึงสิ่งที่กล่าวมาข้างหน้า (Cataphora) ความหมายของคำอ้างอิงชนิดนี้ดูได้จากสิ่งที่กล่าวต่อไป
8. คำถามให้หาข้อสรุป (Conclusion) เป็นคำถามให้หาข้อสรุปของเรื่องราวที่อ่าน
9. คำถามให้หาความต่อเนื่อง (Continuation) เป็นคำถามให้คาดคะเนว่าย่อหน้าก่อนหน้านั้นกล่าวถึงอะไร หรือย่อหน้าต่อไปจะกล่าวถึงเรื่องอะไร
10. คำถามให้หาวัตถุประสงค์ในการเขียน (Purpose) เป็นการถามเพื่อทดสอบว่าผู้อ่านทราบวัตถุประสงค์ที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอหรือไม่
11. คำถามให้หาทัศนคติ (Attitude) เป็นคำถามที่ต้องการจะทดสอบว่าทัศนคติของผู้เขียนที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในเรื่องที่เขียนเป็นอย่างไร

12. คำถามให้หาวิธีการเขียนของผู้เขียน (Style) เป็นคำถามที่ต้องการทดสอบว่าผู้อ่านมีความเข้าใจในวิธีการเขียนเนื้อเรื่องของผู้เขียนหรือไม่ เช่น การเขียนแบบบรรยาย (Narration) การเขียนเชิงพรรณนา (Description) การเขียนเชิงเปรียบเทียบ (Comparison and Contrast) การเขียนเชิงนิยาย (Definition) การเขียนเชิงเหตุและผล (Cause and Effect) การเขียนเชิงวิเคราะห์ (Analysis)

13. คำถามหาน้ำเสียงของผู้เขียน (Tone) เป็นการถามถึงคำพูดที่สื่ออารมณ์ที่มีอยู่ในใจของผู้เขียนและต้องการสื่อออกมาให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวที่เกิดขึ้น

14. คำถามให้หาว่าบทความนั้นตัดตอนมาจากแหล่งข้อมูลใด

15. คำถามให้หาว่าผู้เขียนบทความเป็นใคร

16. คำถามให้หาว่าบทความนั้นเขียนเพื่อให้ใครอ่าน

17. คำถามให้หาความหมายของคำศัพท์จากบริบทที่อ่าน

นอกจากประเภทคำถามที่ใช้วัดความเข้าใจในการอ่านแล้ว ยังมีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ โดยใช้เกณฑ์การวัดผลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546 ดังนี้

คะแนนร้อยละ	80-100	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีเยี่ยม
คะแนนร้อยละ	75-79	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีมาก
คะแนนร้อยละ	70-74	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดี
คะแนนร้อยละ	65-69	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์ดีพอใช้
คะแนนร้อยละ	60-64	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์พอใช้
คะแนนร้อยละ	55-59	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อน
คะแนนร้อยละ	50-54	หมายถึง	ผลการเรียนอยู่ในเกณฑ์อ่อนมาก
คะแนนร้อยละ	0-49	หมายถึง	ผลการเรียนต่ำกว่าเกณฑ์ขั้นต่ำ

การวิจัยครั้งนี้เน้นการวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ ทักษะที่ผู้วิจัยเลือกศึกษา คือ การจับใจความสำคัญ การจับใจความรอง หรือรายละเอียด การหาการอ้างอิง การรู้จักคำข้อความแสดงความเป็นนัย หรือสรุปความ และคำศัพท์ ในการประเมินความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจในครั้งนี้ ใช้เกณฑ์การวัดผลของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษากระทรวงศึกษาธิการ พุทธศักราช 2546

เอกสารเกี่ยวกับภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ความเป็นมาของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ (Hutchinson & Waters, 1999) ได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ ซึ่งทำให้การสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเจริญเติบโตขึ้น คือสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สองซึ่งเป็นสมัยที่วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง ทำให้มีความเจริญก้าวหน้าในการติดต่อสื่อสารในประเทศต่าง ๆ มีการขยายอำนาจทางเศรษฐกิจของสหรัฐอเมริกา ทำให้บทบาทของภาษาอังกฤษมีความสำคัญขึ้น นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์วิกฤติการณ์น้ำมันในปี 1970 ซึ่งทำให้มีความต้องการผู้มีความรู้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในกลุ่มประเทศที่ทำการค้าน้ำมันเพิ่มขึ้น

เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ การพัฒนาด้านภาษาศาสตร์ ซึ่งเริ่มให้ความสนใจในการสอนภาษาอังกฤษเพื่อนำมาใช้สื่อสารในชีวิตประจำวันมากขึ้น และเน้นเนื้อหาเฉพาะทางซึ่งเป็นการนำความเปลี่ยนแปลงมากมายมาสู่การสอนภาษาอังกฤษ โดยมุ่งเน้นการสอนโดยยึดความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ และในปลายปี 1960 ยังได้มีการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (EST) ขึ้นด้วย

นอกจากนี้ฮัทชินสัน และวอเตอร์ (Hutchinson & Waters, 1999) ยังได้ชี้ให้เห็นถึงปัจจัยอีกประการหนึ่งคือ ปัจจัยทางด้านจิตวิทยาการศึกษาเนื่องจากเริ่มมีการให้ความสนใจวิธีการในการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนมากขึ้นและนำมาเป็นตัวกำหนดในการออกแบบการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะบุคคล มีผลทำให้เกิดการเรียนการสอนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-centred Approach)

จากแนวคิดเหล่านี้จึงสรุปได้ว่า วิธีการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นมีความสำคัญขึ้นมาเนื่องจากเทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์เจริญก้าวหน้า รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงในเรื่องธุรกิจระดับโลกซึ่งมีความจำเป็นในการใช้ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมากขึ้น ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ จึงเป็นแนวทางในการตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างตรงจุดประสงค์ และสามารถนำไปใช้ในการประกอบอาชีพได้อย่างเหมาะสม

ความหมายของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

ในปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose: ESP) มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนภาษาและแพร่หลายไปทั่วโลก สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในประเทศไทยเป็นที่แพร่หลาย ทั้งนี้เพราะว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นเป็นการเรียนการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในแต่ละสาขาอาชีพ และผู้เรียนสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ทันทีและอย่างเหมาะสม

ในระยะแรกนั้นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ได้พัฒนาขึ้นมาเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั้งนี้เพื่อสนับสนุนความสามารถทางภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับการเรียนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ดังนั้นการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ครั้งหนึ่งจึงเรียกกันว่าภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology) หรือ ภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ (Scientific English) (Boy, 1979) และถ้าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจใช้สอนกับกลุ่มผู้เรียนช่างอุตสาหกรรมก็เรียกว่าภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) ก่อนที่ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (ESP) จะเป็นที่เข้าใจตรงกันอย่างเป็นทางการในปัจจุบันได้มีชื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ หลายอย่างด้วยกัน เป็นต้นว่า Language for Special Purpose หรือ LSP ซึ่งเป็นชื่อที่ใช้เรียกการสอนภาษาอังกฤษ ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเฉพาะในช่วงสิบปีแรกของการเกิดภาษาอังกฤษ หรือบางที่เรียกว่า Language for Specific Purposes หรือ LSP นอกจากนั้นก็อาจเรียกชื่ออื่นอีก เช่น Basic Scientific English หรือ BSE เพื่อให้เห็นชื่อต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

คัตลีย์-อีวานส์ และเจนต์ จอห์น (Dudley-Evans & John, 2000) กล่าวว่าคุณลักษณะของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมี 2 คุณลักษณะคือคุณลักษณะแท้และคุณลักษณะแปร ดังนี้

คุณลักษณะแท้ (Absolute Characteristics)

1. ภาษาอังกฤษถูกกำหนดขึ้นมาเพื่อตอบสนองความต้องการเฉพาะกิจของผู้เรียน
2. วิธีการสอนและกิจกรรมของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจะจัดให้สอดคล้องตามสาขาวิชาที่เรียน
3. การสอนไวยากรณ์ คำศัพท์ ภาษาเฉพาะกลุ่ม ฯลฯ ของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นจะมีการปรับวิธีการสอนให้เหมาะสมกับกิจกรรมของรายวิชานั้น ๆ

คุณลักษณะแปร (Variable Characteristics)

1. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ อาจจะเกี่ยวข้องหรือถูกออกแบบมาเพื่อสาขาวิชาเฉพาะด้าน
2. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจอาจจะใช้สอนในสถานการณ์เฉพาะ ซึ่งมีวิธีการสอนที่แตกต่างจากภาษาอังกฤษทั่วไป
3. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจอาจจะถูกออกแบบสำหรับผู้เรียนในระดับอุดมศึกษาหรือผู้ใช้ในสถานการณ์เฉพาะด้าน นอกจากนี้ก็สามารถที่จะนำไปใช้สอนในระดับมัธยมศึกษาได้เช่นกัน
4. โดยทั่วไปแล้ว ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจถูกออกแบบสำหรับผู้เรียนในระดับกลางหรือระดับสูง

5. รายวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ส่วนใหญ่มักจะใช้สอนกับผู้เรียนที่มีความรู้พื้นฐานภาษาอังกฤษมาแล้ว แต่ก็สามารถสอนกับผู้เรียนในระดับเริ่มต้นได้เช่นกัน

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ (Hutchinson & Waters, 1999) ได้กล่าวว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้น เป็นกระบวนการสอนภาษาซึ่งออกแบบเนื้อหาและวิธีการสอนตามเหตุผลและความต้องการของผู้เรียน

จอห์น (John, 1991) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นวิธีการ (Approach) ในการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) การจัดเนื้อหา ทักษะภาษา กิจกรรมการเรียนรู้ วัสดุอุปกรณ์และสถานการณ์ที่เหมาะสม ซึ่งขึ้นอยู่กับเหตุผลและความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ภาพรวม ๆ ของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นเป็นหลักสูตรซึ่งมีองค์ประกอบของหลักสูตรซึ่งมีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ เนื้อหา ที่ได้รวบรวมเอาหัวข้อทางวิทยาศาสตร์เทคโนโลยี เทคนิคหรืองานอาชีพเข้าไว้ด้วยกัน หรือกล่าวได้ว่าเป็นทักษะทางภาษาที่เฉพาะเจาะจง อาจเป็นได้ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการแปล จุดมุ่งหมายที่เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนี้เรียนเพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้เรียนในการที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษา อาชีพ เนื้อหาที่เรียนจะเหมาะสมกับจุดหมายของผู้เรียน เนื้อหาทางภาษาจะไม่เป็นทางไปในทางเดียวกัน เนื่องจากจุดประสงค์ของผู้เรียนจะแตกต่างกันออกไปตามจุดประสงค์ที่ผู้เรียนต้องการ

โรบินสัน (Robinson, 1991) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เกี่ยวข้องกับการศึกษา (Education) การสอน (Training) และการฝึกหัด (Practice) โดยยึดถือองค์ความรู้สามด้าน ได้แก่ ภาษาการจัดการเรียนการสอนและความสนใจเฉพาะด้านของผู้เรียน ซึ่งโรบินสันได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับลักษณะของภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะไว้ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจมุ่งเน้นที่จุดมุ่งหมายของการเรียน ผู้เรียนต้องการที่จะเรียนตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการนำไปทำงาน ไม่ได้เรียนเพราะว่าสนใจในด้านภาษาและวัฒนธรรม สิ่งที่ต้องมุ่งเน้นจึงเป็นกิจกรรมและหัวข้อที่เกี่ยวข้องกับการทำงานหรือจุดมุ่งหมายเฉพาะของผู้เรียนในสาขาวิชาต่าง ๆ

2. การจัดหลักสูตรสำหรับภาษาอังกฤษเฉพาะกิจควรคำนึงถึง การวิเคราะห์ความต้องการ (Need Analysis) ของผู้เรียนเป็นสำคัญเพื่อที่จะหาว่านักเรียนควรจะเรียนรู้อะไรบ้าง

3. วัตถุประสงค์ทางการเรียนในภาษาอังกฤษเฉพาะกิจต้องละเอียดชัดเจนและเหมาะสมกับเวลาที่จัดไว้

4. การจัดหลักสูตรในวิชาภาษาอังกฤษเฉพาะกิจสำหรับรายวิชาหนึ่ง ๆ ซึ่งผู้เรียนควรที่จะมีความต้องการไปในทางเดียวกัน

ฮัทชินสัน และวอเตอร์ส (Hutchinson & Waters, 1999) ได้กล่าวถึงภาษาอังกฤษเฉพาะกิจว่าเป็นแนวทางใหม่ในการเรียนการสอนภาษา ซึ่งมีหลัก 3 ประการ คือ

1. ความต้องการของผู้เรียน
2. ความคิดใหม่ของภาษาที่ยึดจุดประสงค์ในการสอนภาษาตามสถานการณ์เป้าหมาย
3. ความคิดใหม่เกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาโดยที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพได้

สตีเวนส์ (Stevens, 1985) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษ เพื่อจุดประสงค์เฉพาะ เป็นการเรียนการสอนเพื่อสนองความต้องการโดยเฉพาะกลุ่มผู้เรียนซึ่งมีจุดประสงค์จะใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการหนึ่งการใดโดยเฉพาะภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะนี้ แบ่งได้ 2 ประเภท ดังนี้

1. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการเรียนในสาขาต่าง ๆ (English for Academic Purpose) ซึ่งถือว่าภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือแสวงหาวิทยาการใหม่ ๆ เช่น วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น
2. การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการทำงานและอาชีพ (English for Occupation) ซึ่งถือว่าเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพ เช่น มัคคุเทศก์ ช่างเทคนิค เลขานุการ เป็นต้น

นอกจากนี้ยังได้กล่าวต่อไปอีกว่า การสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นการสอนการใช้ภาษาเพื่อให้ใช้ได้จริงในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยเน้นที่ความต้องการของผู้เรียนเป็นสำคัญ ความต้องการเหล่านี้อาจเน้นความต้องการที่เกี่ยวข้องกับงานเฉพาะอย่าง (Specific Job) หรือเฉพาะสาขา (Specific Subject) หรืออาจเน้นความต้องการที่มีวัตถุประสงค์เฉพาะ (Specific Purpose) ดังนั้นภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจึงเป็นหลักสูตรที่มีได้มุ่งเน้นเนื้อหาทางวรรณคดีหรือวัฒนธรรมในการสอนภาษาอังกฤษแต่เพียงอย่างเดียว คุณลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจึงแตกต่างจากการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ดังนี้

1. เป็นภาษาอังกฤษที่จัดขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน
2. เป็นภาษาอังกฤษที่เลือกหัวข้อในการสอนตรงกับวิชาชีพของผู้เรียน
3. เป็นภาษาอังกฤษที่เน้นทักษะที่จำเป็นต่อผู้เรียนในการนำไปใช้กับสาขาอาชีพของตนต่อไป
4. เป็นภาษาอังกฤษที่มีเนื้อหาเฉพาะสำหรับผู้เรียน (Specific Language Content)

เคนเนดี และ โบลีโธ (Kennedy & Bolitho, 1984) กล่าวว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นหลักสูตรการสอนภาษาที่ได้รับอิทธิพลจากวิวัฒนาการทางการสอน 2 ประการ คือ การสอนที่เน้นความต้องการของผู้เรียนและพิจารณาภาษาว่ามีคุณสมบัติที่สามารถแสดงหน้าที่ได้ต่าง ๆ กัน

โรบินสัน (Robinson, 1980) กล่าวว่าภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่มีจุดประสงค์ในการนำไปใช้จุดประสงค์ที่ว่านี้สามารถวัดได้จากความสำเร็จในการทำงานซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษแบบภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เป็นการเรียนเพื่อนำไปสู่เป้าหมายที่ได้วางไว้แล้วอย่างแจ่มชัด ดังนั้นการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปจึงแตกต่างจากภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ที่สำคัญคือการสอนภาษาอังกฤษทั่วไปเน้นทางด้านวรรณคดี วัฒนธรรมและการศึกษาเพื่อชีวิต โดยทั่วไปซึ่งสอนในวิชาภาษาไทย โดยมีตัวภาษาเป็นเนื้อหาวิชา (Subject Matter) และจุดประสงค์ (Purpose) ของรายวิชานั้น ๆ ส่วนผู้เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนั้นเรียนเพื่อเป็นทาง (En Route) ไปสู่การรับรู้เนื้อหาวิชาที่แตกต่างกันออกไปหรือกลุ่มทักษะที่แตกต่างกันออกไป

มัลบาย (Munby, 1978) กล่าวว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ ตัวผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งให้ข้อคิดเห็นต่างกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทั่วไป ที่ตัวผู้สอนหรือสถาบันเป็นผู้กำหนดหลักสูตรขึ้นเองว่า การศึกษาทางด้านเทคโนโลยีได้เติบโตอย่างรวดเร็วในประเทศที่พัฒนาและกำลังพัฒนา การศึกษาในคณะวิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ วิทยาลัยเทคนิค และโพลีเทคนิคต่าง ๆ ต้องการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษา ซึ่งเรียกว่า ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจในขอบข่ายของ EST (English for Science and Technology) ที่เกี่ยวข้องกับภาษายุคใหม่ เพราะเป็นสิ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจของนักศึกษา ในการศึกษาเนื้อหาและธรรมชาติของการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจแบ่งได้ 3 ประการ ดังนี้

1. เพื่อสนองความต้องการด้านอาชีพ (Occupational Requirements)
2. เพื่อโครงสร้างฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Programmers)
3. เพื่อการศึกษาทางด้านวิชาการและวิชาชีพระดับสูง (Academic or Professional Study)

สุพัฒน์ สุกมลสันต์ (2530) ได้กล่าวสรุป ถึงความหมายของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจว่าเป็นหลักสูตรซึ่งมีองค์ประกอบของหลักสูตร คือ เนื้อหา ที่ได้รวบรวมเอาหัวข้อทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี เทคนิคหรืองานอาชีพเข้าไว้ด้วยกัน หรือกล่าวได้ว่าเป็นทักษะทางภาษาที่เฉพาะเจาะจงอาจเป็นทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการแปล จุดมุ่งหมายที่เรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจนี้เรียนเพียงส่วนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ที่สุดสำหรับผู้เรียนในการที่จะบรรลุเป้าหมายทางการศึกษา อาชีพ เนื้อหาที่เรียนจะเหมาะสมกับจุดหมายของผู้เรียน เนื้อหาทางภาษาจะไม่เป็นทางเดียว เนื่องจากจุดประสงค์ของผู้เรียนจะแตกต่างกันออกไป

ประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ

นักการศึกษาด้านภาษาศาสตร์หลายท่านได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
ดังนี้คือ

ดันเลย์-อีเวนและ โทนี (Dudley- Evens & Tony, 1998) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อ
จุดประสงค์เฉพาะออกเป็น 3 ประเภทดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางด้านอาชีพ (Occupational Requirement) เช่น
หลักสูตรสำหรับพนักงานรับโทรศัพท์ระหว่างประเทศหรือนักบินพลเรือน เป็นต้น
2. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์โครงการฝึกอบรมอาชีพ (Vocational Training Program)
เช่น หลักสูตรสำหรับพนักงานโรงแรม เจ้าหน้าที่ฝ่ายการค้าพิเศษ เป็นต้น
3. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์ทางวิชาการหรือวิชาชีพชั้นสูง (Academic or
Professional Study) เช่น หลักสูตรสำหรับการศึกษาทางด้านวิศวกรรมศาสตร์ แพทย์ หรือ กฎหมาย
 เป็นต้น

โดยทั่วไปภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ (English for Specific Purpose หรือ ESP) ได้แบ่งตาม
ความต้องการหรือวัตถุประสงค์ของผู้เรียนเป็นหลักเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา (English for Academic Purpose หรือ EOP) เป็นการเรียน
ภาษาอังกฤษตามความต้องการหรือจุดประสงค์เฉพาะเพื่อการศึกษา
2. ภาษาอังกฤษเพื่อการอาชีพ (English for Occupation or Vocational Purpose) หรือ
EOP/EVP) เป็นภาษาอังกฤษตามความต้องการหรือจุดประสงค์เฉพาะเพื่อวิชาชีพหรือการอาชีพ
เพื่อสนองความต้องการของบุคคลทั่ว ๆ ไป ในสาขาอาชีพต่าง ๆ โดย จอห์น (John, 1991) แบ่งออก
ได้ดังต่อไปนี้

2.1 ภาษาอังกฤษธุรกิจ (Commercial English) คือ ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ
คนทำบัญชี ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

2.2 ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) คือ ภาษาอังกฤษสำหรับช่างเครื่อง
ช่างโลหะ เป็นต้น

2.3 อื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ เป็นต้น

ฮัตชินสันต์ และวอเตอร์ (Hutchinson & Waters, 1999) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ
ตามความเชี่ยวชาญของผู้เรียน (Learner's Specialist) โดยแบ่งเป็น 3 ประเภทใหญ่ ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology
หรือ EST) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเพื่อความเชี่ยวชาญทางวิทยาศาสตร์และ
เทคโนโลยี

2. ภาษาอังกฤษเพื่อธุรกิจและเศรษฐศาสตร์ (English for Business and Economics หรือ EBE) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะเพื่อความเชี่ยวชาญด้านธุรกิจและเศรษฐศาสตร์

3. ภาษาอังกฤษเพื่อสังคมศาสตร์ (English for Social Science หรือ ESS) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อความเชี่ยวชาญทางด้านสังคมศาสตร์ และ Mackay and Mountford (1979) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเพื่อจุดประสงค์เฉพาะตามเหตุผล ทางด้านอาชีพ ในการเรียนการสอนภาษา โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

3.1 ภาษาอังกฤษเพื่อความต้องการด้านอาชีพ (Occupation Requirement/ Wants) เช่น สำหรับพนักงานโทรศัพท์ระหว่างประเทศ สำหรับนักบิน เป็นต้น

3.2 ภาษาอังกฤษเพื่อฝึกอบรมด้านอาชีพ (Vocational Training) เช่น สำหรับพนักงานโรงแรม พนักงานบริการหรืออาชีพด้านช่างต่าง ๆ เป็นต้น

3.3 ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการและวิชาชีพ (Academic or Professional Study) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับแพทย์ วิศวกร หรือนักกฎหมาย เป็นต้น

เคนเนดี และ โบลิด (Kennedy & Bolitho, 1984) ได้แบ่งประเภทของภาษาอังกฤษเฉพาะกิจเป็นชนิดต่าง ๆ ตามจุดประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งคล้ายคลึงกับการแบ่งของสตีเวนส์ (Strevens, 1985) เป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะเพื่อการประกอบอาชีพ (English for Occupational Purposes /EOP) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางอาชีพ ที่มุ่งเน้นการใช้ภาษาอังกฤษที่มีความสอดคล้องของงาน (Job-oriented) ซึ่งรวมทั้งงานอาชีพ (Occupation) และงานในระดับวิชาชีพ (Professional) เช่น หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับครู หลักสูตรสำหรับเจ้าหน้าที่การบิน ซึ่งสามารถแบ่งออกเป็น 3 ระดับ คือ

1.1 Pre-experience เป็นหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ ที่เตรียมผู้เรียนเพื่อเข้าสู่วิชาชีพนั้น ๆ จึงเป็นการสอนกลุ่มผู้เรียนที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์ในงานอาชีพมาก่อน

1.2 Post-experience เป็นหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพ ที่มุ่งสอนบุคคลในวงอาชีพนั้น ๆ ซึ่งต้องการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับงานอาชีพที่ตนทำอยู่

1.3 Teacher's Conversion เป็นหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางวิชาชีพโดยเฉพาะ สำหรับครูผู้เป็นครูสอนภาษาที่มีใจเจ้าของภาษาอังกฤษให้สอนภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพได้

2. ภาษาอังกฤษเพื่อจุดมุ่งหมายเฉพาะวิชาการ (English for Educational Purpose: ESP) เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ในด้านการศึกษามุ่งเน้นในด้านการนำไปใช้ในการประกอบการศึกษา จำแนกเป็น 2 ระดับ คือ

2.1 Academic Discipline ESP เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาด้านวิชาการในระดับสูง การสอนในระดับชั้นนี้ยังสามารถแบ่งย่อย ออกเป็น 2 ประเภท คือ Pre-study เป็นการสอนเพื่อเตรียมผู้เรียนภาษาให้พร้อมก่อนเข้าศึกษาในด้านวิชานั้น ๆ เช่น หลักสูตรระยะสั้นสำหรับนักศึกษาต่างชาติที่กำลังจะเข้าศึกษาวิชาการสาขาใดสาขาหนึ่งในมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัย ส่วน in-study หรือ post-study เป็นหลักสูตรภาษาอังกฤษที่ต้องเรียนควบคู่กับการศึกษาวิชานั้น ๆ เพราะถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตร

2.2 School-Subject ESP เป็นการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์ทางการศึกษาในระดับโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ Independent School Subject Course เป็นการสอนภาษาที่แยกออกเป็นอิสระ ส่วน Integrated School Subject Course เป็นการสอนภาษาโดยการจัดรวมไปกับวิชาอื่น ๆ เช่น เรียนวิชาการเกษตรโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นการสื่อสารการสอน

บอยส์ (Boy, 1979) ได้แบ่งภาษาอังกฤษเฉพาะกิจตามความต้องการของผู้เรียนออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ภาษาอังกฤษเพื่อวิชาชีพ (English for Vocational Purpose: EVP) เป็นภาษาอังกฤษเพื่อสนองความต้องการของบุคคลในวิชาชีพต่าง ๆ ได้แก่

1.1 ภาษาอังกฤษธุรกิจการค้า (Commercial English) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับเลขานุการ นักบัญชี นักประชาสัมพันธ์

1.2 ภาษาอังกฤษเทคนิค (Technical English) เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับช่างอุตสาหกรรม เช่น ช่างกลโรงงาน ช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง เป็นต้น

1.3 ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจประเภทอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับมัคคุเทศก์ เป็นต้น

2. ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology: EST) ภาษาอังกฤษในลักษณะนี้จัดขึ้นเพื่อสนองความต้องการของผู้เรียนในระดับมหาวิทยาลัย โดยมุ่งเน้นเนื้อหาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เช่น นักศึกษาระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก หรือ สำหรับอาจารย์เฉพาะสาขาวิชา รวมทั้งเพื่อตอบสนองความต้องการของบุคคลทั่วไปในวิชาชีพชั้นสูง เช่น ระดับผู้บริหาร ผู้อำนวยการ ผู้จัดการ เป็นต้น

3. ภาษาอังกฤษเฉพาะกิจจะมีลักษณะอื่น ๆ เช่น ภาษาอังกฤษสำหรับนักกฎหมาย (English for Law) ภาษาอังกฤษที่ใช้ในศิลปศาสตร์ (English for Arts) เป็นต้น

กล่าวโดยสรุปได้ว่าวัตถุประสงค์ที่สำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจ เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียนในสาขาอาชีพและความถนัดที่แตกต่างกัน มุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร กล่าวคือจะต้องมีความสามารถในการใช้ภาษามากกว่าการรู้จักการเชื่อมโยงและหน้าที่ในการสื่อความหมาย อีกทั้งผู้เรียนจะต้องรู้จักแก้ไขปัญหา ซึ่งถือว่าเป็นจุดประสงค์ที่สำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะกิจทุกประเภทไม่เฉพาะแต่ภาษาอังกฤษเทคนิคเท่านั้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจทั้งในประเทศและต่างประเทศ ผู้วิจัยพบว่าผู้ที่ทำการศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อความเข้าใจค่อนข้างน้อย ซึ่งแยกออกเป็นงานวิจัยในประเทศและการวิจัยในต่างประเทศ ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

นพรัตน์ สายสุวรรณ (2521, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาระดับชั้นสูง ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านระดับวิจารณ์ โดยศึกษาทักษะการอ่าน 4 ด้าน คือ

1. การตัดสินใจข้อความที่เป็นข้อเท็จจริงและความคิดเห็น
2. การชี้แจงข้อความที่ไม่มีความสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่อ่าน
3. การอนุมานสิ่งที่ผู้เขียนมิได้กล่าวไว้โดยตรง
4. การเข้าถึงจุดประสงค์ของผู้เขียน

โดยศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างประชากร จำนวน 150 คน จากวิทยาลัยครู 5 แห่ง ผลการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาวิทยาลัยครู 5 แห่งขาดทักษะการอ่านทั้ง 4 ทักษะ

ชนิษฐา ราชพิบูลย์ (2521, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษขั้นดีของนักศึกษาวิทยาลัยครูนครปฐมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงปีที่ 1 วิชาเอกภาษาอังกฤษจำนวน 45 คน ใช้แบบทดสอบโดยศึกษาทักษะการอ่าน 3 ทักษะคือ 1. การอ่านเพื่อจับใจความ 2. การอ่านเพื่อเรียงลำดับเหตุการณ์ 3. การอ่านเพื่อสรุปความ ผลปรากฏว่า นักศึกษามีความสามารถในการจับใจความสำคัญและการเรียงลำดับเหตุการณ์ แต่ขาดทักษะการสรุปความ

สุภาลักษณ์ นครศรี (2540, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของเรื่องที่อ่านกับภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบที่มีต่อความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ

ของนักศึกษา คณะวิศวกรรมศาสตร์ชั้นปีที่ 1 สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบังเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษทั่วไปและภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะของนักศึกษาที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษและที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาไทย และวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของเรื่อง ที่อ่านกับภาษาที่ใช้ในแบบสอบถามที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษของนักศึกษา ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ ชั้นปีที่ 1 ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2540 ในสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าลาดกระบัง จำนวน 4 กลุ่ม กลุ่มละ 58 คน โดยกลุ่มที่ 1 ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษทั่วไปที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป กลุ่มที่ 2 ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ ที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาอังกฤษ กลุ่มที่ 3 ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษทั่วไปที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาไทย และกลุ่มที่ 4 ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาไทย ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. นักศึกษาที่อ่านเรื่องที่มีลักษณะเป็นภาษาอังกฤษเพื่อวัตถุประสงค์เฉพาะ มีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่อ่านเรื่องที่มีลักษณะเป็นภาษาอังกฤษทั่วไป
2. นักศึกษาที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาไทยมีความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษสูงกว่านักศึกษาที่ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษที่เขียนข้อคำถามเป็นภาษาอังกฤษ
3. ไม่มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างเรื่องที่อ่านกับภาษาที่ใช้ในแบบทดสอบที่มีต่อความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจภาษาอังกฤษ

ชนิตา สร้อยน้ำ (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทช่างอุตสาหกรรม ในวิทยาลัยเทคนิคสังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตการศึกษา 9 เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทช่างอุตสาหกรรมในวิทยาลัยเทคนิค สังกัดกรมอาชีวศึกษาเขตการศึกษา 9 จำนวน 336 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามความสามารถทางภาษาอังกฤษและแบบวัดทัศนคติต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

และกลุ่มที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกันและนักศึกษาศาखाช่วงยนต์ สาขาช่วงเทคนิคการผลิต สาขาช่วงเทคนิคโลหะ สาขาวิชาช่วงไฟฟ้ากำลัง สาขาช่วงอิเล็กทรอนิกส์ และสาขาช่วงก่อสร้างมีทัศนคติต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ภทธีรยา วิสัยจร (2542, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องความต้องการเรียนภาษาอังกฤษและประเมินผลการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาหลักสูตรภาษาอังกฤษเชิงเทคนิคที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เพื่อวิเคราะห์และรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับความจำเป็นและความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยอุบลราชธานี เพื่อนำมาใช้ในการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษที่เปิดสอน โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่สองและชั้นปีที่สี่ รวมทั้งอาจารย์วิชาเอกของแต่ละสาขาวิชา และทั้งนักศึกษาที่กำลังจะประกอบอาชีพตามสาขาที่จบมา ผลการวิเคราะห์พบว่า ระดับความสามารถทางภาษาอังกฤษที่มีอยู่ในปัจจุบันโดยรวมนั้นต่ำกว่าระดับความสามารถที่ควรมีในทุกทักษะ และพบว่าทักษะการอ่านนั้นค่อนข้างดีกว่าทักษะอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งทักษะการอ่านตำรา และคู่มือปฏิบัติการ กลุ่มตัวอย่างมีความต้องการให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับ และการสอนควรจัดให้มีการสอนทั้งในและนอกสถานที่ กิจกรรมกลุ่มควรเน้นเป็นกลุ่มเล็ก และเนื้อหาวิชาควรเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันหรือวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในชีวิตประจำวัน

จิราภา วิทยากรักษ์ และเฉลิมศรี ปรีชาพานิช (2545, บทคัดย่อ) ได้สำรวจความต้องการการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาและใช้ในการประกอบอาชีพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาศาखाวิศวกรรมศาสตร์ ภาควิศวกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ไม่ดีต่อภาษาอังกฤษ และมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ในระดับปานกลาง ค่อนข้างต่ำ ทักษะที่ดีที่สุดคือทักษะการอ่าน ในขณะที่ทักษะการฟังและพูดอยู่ในระดับต่ำ แต่มีความคาดหวังในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับสูง โดยจะใช้ภาษาอังกฤษในการอ่าน คู่มือปฏิบัติงาน และการใช้อุปกรณ์ การฟังคำอธิบายการใช้งานอุปกรณ์ การเขียนคำสั่งการปฏิบัติงาน และการสัมภาษณ์สมัครงาน

ปลาวิ วัฒนสกุลญายกร (2539, บทคัดย่อ) ได้วิจัย เรื่องความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อประเมินความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิค ของนักศึกษาคณะวิศวกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล จำนวน 250 คน โดยการวิจัยในครั้งนี้ใช้แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยปรากฏว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำมีนักศึกษาที่มีความสามารถ ในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคที่ผ่านเกณฑ์เพียง 67 คน หรืออยู่ที่ร้อยละ 26.30 ซึ่งถือว่าปริมาณของผู้ที่ผ่าน

อยู่ในระดับต่ำ และเมื่อจำแนกตามหน้าที่ภาษาและรายทักษะพบว่า หน้าที่ภาษาหัวข้อ “การบรรยาย กระบวนการ” และ “การแสดงผล” เป็นหน้าที่ภาษาที่มีจำนวนนักศึกษาผ่านน้อย สำหรับ รายทักษะพบว่านักศึกษามีปัญหาในเรื่องทักษะการฟัง และทักษะการเขียนมาก ส่วนทักษะการอ่าน อยู่ในเกณฑ์พอใช้

สมศรี ดวงสุวรรณ (2549, บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการอ่าน ภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 สาขางานยานยนต์ วิทยาลัยเทคโนโลยี และอุตสาหกรรมการต่อเรือพระนครศรีอยุธยา กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาระดับ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ชั้นปีที่ 3 สาขางานยานยนต์ที่ศึกษารายวิชาภาษาอังกฤษ ช่างอุตสาหกรรม (2000-1223) ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2549 จำนวน 26 คน โดยใช้แบบฝึก การอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 8 บท แบบทดสอบวัดความสามารถในการ อ่านภาษาอังกฤษเทคนิค ก่อนและหลังการทดลอง และแบบสอบถามความคิดเห็นของนักศึกษาที่มี ต่อแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษ ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสิทธิภาพของแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษา สาขางานยานยนต์มีค่า 75.58 / 76.35 ถือว่ามีประสิทธิภาพดี
2. ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาหลังการใช้แบบฝึก การอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคสูงกว่าก่อนการฝึกอ่าน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05
3. นักศึกษามีความคิดเห็นต่อแบบฝึกการอ่านภาษาอังกฤษเทคนิคสำหรับนักศึกษา สาขางานยานยนต์อยู่ในระดับสูง

งานวิจัยในต่างประเทศ

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษเทคนิคเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาช่างอุตสาหกรรม สาขาช่างอิเล็กทรอนิกส์ โดยตรงนั้นยังไม่พบ ผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษเฉพาะกิจและ ภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไว้ดังนี้

ไฮออน (Hyon, 2001, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบของความจำระยะยาวของ ประเภทการสื่อความแบบต่าง ๆ ในชั้นเรียนการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อวิชาการ (EAP) ที่มีต่อการอ่าน ภาษาที่ 2 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาในระดับสูงของมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ประ สหรัฐอเมริกา ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษา จำนวน 11 คน เป็นนักศึกษาในสาขาวิศวกรรมศาสตร ทยบาลศาสตร์ โบราณคดี และเศรษฐศาสตร์ การวิจัยใช้วิธีการสัมภาษณ์ภายหลังจบการเรียน ในเวลา 1 ปี โดยกลุ่มตัวอย่างต้องอ่านประเภทการสื่อความแบบต่าง ๆ เช่น ข่าว ตำราเรียน หัวข้อ งานวิจัย ซึ่งเกี่ยวข้องกับการอ่านและความสนใจของผู้เรียน แล้วศึกษาว่าความจำจากชั้นเรียนนั้น

มีผลต่อการอ่านภาษาที่ 2 หรือไม่ และใช้ความจำนี้มากแค่ไหน การสัมภาษณ์แบ่งเป็น 3 ส่วนดังนี้

ส่วนที่ 1 ให้ความสนใจในเรื่องการอ่านภาษาที่ 2 ของนักศึกษาทั้งภายในและภายนอกชั้นเรียนโดยสอบถามถึงหัวข้องานวิจัยต่าง ๆ ที่ผู้เรียนอ่าน และอ่านจากสื่อประเภทใด ความยากง่ายในการอ่าน และวิธีการอ่าน

ส่วนที่ 2 ให้ความสำคัญกับเรื่องความจำการสื่อความประเภทต่าง ๆ เช่น นิยาย ผู้เรียนต้องนำเสนอบทอ่านจำนวน 4 บท และแสดงถึงวิธีการอ่านให้ดู

ส่วนที่ 3 เป็นการสัมภาษณ์เพื่อสอบถามวิธีการถ่ายทอดความทรงจำจากชั้นเรียนโดยตรง ซึ่งมีผลต่อการอ่านภาษาที่ 2 หรือไม่ ถ้ามีความทรงจำนั้นมาใช้อย่างไร และทักษะการอ่านในส่วนใดบ้างที่ต้องปรับปรุง

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถจดจำรูปแบบของการสื่อความแบบต่าง ๆ ได้ เช่น รูปแบบทรงพีรามิด ในการเขียนข่าวและคำศัพท์เฉพาะทางบางคำรวมทั้งกลยุทธ์ในการอ่านแบบต่าง ๆ ในส่วนของการนำไปใช้ในการอ่านนอกชั้นเรียนนั้น กลุ่มตัวอย่างบางคนยอมรับว่ามีผลต่อการอ่านนอกชั้นเรียน และผู้เรียนส่วนใหญ่มีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน ในขณะที่บางคนกล่าวว่า กลวิธีการอ่านบางอย่างเรียนรู้มาก่อนในชั้นเรียนแล้ว และวิธีการอ่านจะใช้วิธีการอ่านที่แตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับเนื้อเรื่องที่อ่าน แต่อย่างไรก็ตามผลของความทรงจำจากชั้นเรียนปรากฏให้เห็นในการตอบข้อสอบปลายภาค ซึ่งผู้เรียนใช้รูปประโยคตามที่เรียนจากชั้นเรียนในการตอบข้อสอบ

กอนซาเลซ, คาโรไลนา และ โอลกา (Gonzalez, Carolina & Olga, 2004, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการใช้วรรณกรรมด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นบทอ่านสำหรับชั้นเรียนภาษาอังกฤษเพื่อวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (English for Science and Technology: EST) โดยกลุ่มตัวอย่างจำนวน 102 คน เป็นนักศึกษาปี 1 ของมหาวิทยาลัยซิมอน โบลิบาร์ (Simom Bolivar) เวเนซุเอลา ผู้วิจัยได้เลือกบทอ่านจากหนังสือ "The Short Prose Reader" ซึ่งเป็นวรรณกรรมทั่วไปที่มีรูปแบบภาษาและคำศัพท์ด้านวิทยาศาสตร์และเทคนิคที่คล้ายคลึงกับเนื้อหาด้านวิทยาศาสตร์และเทคนิคที่นักเรียนเคยอ่านในชั้นเรียน เช่น การเปรียบเทียบ คำจำกัดความ คำอธิบายและมีหัวข้อเรื่องที่หลากหลายโดยพิจารณาเลือกตามความสนใจ ตามวัยของผู้เรียน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้เป็นแบบสอบถามให้กลุ่มตัวอย่างตอบคำถามที่กำหนด เครื่องมือส่วนที่หนึ่งแบ่งเป็นสองส่วนคือคำถามส่วนแรกให้ผู้เรียนเปรียบเทียบเนื้อหาที่อ่านระหว่างภาษาอังกฤษทั่วไปกับภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ในเรื่องของรูปแบบทางภาษา เช่น การเปรียบเทียบ คำอธิบาย และคำถามส่วนที่ 2 เป็นคำถามปลายเปิดให้ผู้เรียนเปรียบเทียบความยากง่ายของรูปแบบภาษาอังกฤษทั่วไป และภาษาอังกฤษวิทยาศาสตร์ เครื่องมือส่วนที่สองเป็นคำถามปลายเปิดเกี่ยวกับเรื่องทัศนคติต่อการอ่านเนื้อเรื่อง ในการทดลองนี้ กลุ่มตัวอย่างต้องอ่านวรรณกรรมที่กำหนดนี้เป็นเวลา 11

สัปดาห์โดยใช้กิจกรรมการอ่านแบบ 3 ขั้นตอน ขณะอ่าน และหลังอ่าน ผลการทดลองปรากฏว่า นักเรียนสามารถบอกรูปแบบของภาษาแบบต่าง ๆ ได้จากการตอบคำถามในส่วนแรก ในเรื่องของ ความยากง่ายพบว่าร้อยละ 48 % บอกว่าเนื้อหาที่อ่านไม่ยาก โดยกล่าวว่าที่ไม่ยากเพราะมีความคุ้นเคยกับคำศัพท์และโครงสร้างของภาษา และกล่าวว่าส่วนที่สำคัญในการแสดงความเข้าใจในการอ่านคือกิจกรรมหลังการอ่าน นอกจากนี้ร้อยละ 63 % มีทัศนคติที่ดีต่อการอ่าน

ชู-เซง (Shu-chen, 2006, บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา EAP โดยศึกษาถึงปัจจัยที่มีผลทำให้เกิดแรงกระตุ้นของผู้เรียนในการอ่านภาษาอังกฤษของ มหาวิทยาลัย National Chiao Tung ในประเทศไต้หวันในปี 2006 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษา ที่ตอบคำถามในแบบสอบถามเกี่ยวกับการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษา EAP ทั้งหมดรวม 212 วิทยาลัย ซึ่งเป็นวิทยาลัยที่สอนวิชาบริหารธุรกิจและมีการเลือกนักศึกษาที่เรียนวิชาเอกบริหารธุรกิจ ผลจากการวิจัยปรากฏว่า นักศึกษาส่วนใหญ่ตอบว่าการอ่านอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างต่ำ และปัจจัยที่ทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีแรงกระตุ้นในการอ่านทั้งที่การอ่านนั้นอ่อน ผลสรุปออกมาได้ 3 ประเด็นดังนี้

1. หัวข้อเรื่องที่อ่านมีความหลากหลายน่าสนใจ
2. ประเด็นที่เป็นคำตอบมีความชัดเจน
3. ทักษะการอ่านเป็นทักษะที่ต้องทำการสอนให้มากกว่าทักษะอื่น ๆ เพราะเป็นทักษะ

ในการพัฒนาทักษะในด้านอื่น ๆ ที่จะตามมา นอกจากปัจจัยสามอย่างนี้นักศึกษาส่วนใหญ่ชอบที่จะอ่านภาษาอังกฤษที่เฉพาะเจาะจง เช่น ภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาหรือเพื่อวิชาการ และยังพบอีกว่าความรู้ที่มีอยู่เดิมมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อการศึกษาอีกด้วย

กล่าวโดยสรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจทั้งในประเทศและต่างประเทศให้ผลตรงกันว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนภาษาอังกฤษ เทคนิคมีสาเหตุเนื่องมาจากความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเทคนิคของนักศึกษาอยู่ในเกณฑ์พอใช้ และยังพบอีกว่านักศึกษาส่วนใหญ่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ อยู่ในระดับพอใช้โดยเฉพาะทักษะการอ่าน ดังนั้นกิจกรรม แบบฝึกหัดเสริมทักษะหรือแบบทดสอบ วัดความสามารถที่เป็นมาตรฐานจะทำให้ผู้เรียนได้มีความรู้ความเข้าใจเพิ่มมากขึ้น และเมื่อทำความเข้าใจแล้ว ผู้เรียนจะรู้สึกสนใจและเห็นความสำคัญ รวมทั้งมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ และสามารถนำความรู้ไปใช้ในการประกอบอาชีพของตนให้เกิดประโยชน์อีกด้วย